

SFINȚIREA VIEȚII

Ellen G. White

În loc de prefață

În numerele de odinioară ale revistei Review and Herald din anul 1881, sub titlul general de „Sfințirea” au apărut o serie de unsprezece articole bine alcătuite din pana Ellenei G. White. Scriind dintr-o profundă experiență, în lucrările lui Dumnezeu și având mintea și o inimă iluminate de Duhul Sfânt, dânsa a analizat atent toate elementele adevăratei sfințiri punându-le în contrast cu diferite teorii greșite, populare privind acest subiect..

și în aceeași decadă articolele menționate au fost în întregime extrase și publicate în forma unei broșuri intitulată „Sfințirea Biblică”, apărând în ianuarie 1889 și constituind lucrarea principală a bibliotecilor cercetătorilor Bibliei.

Mult mai târziu, în anul 1937, acest material a văzut din nou lumina tiparului purtând de data aceasta titlul pe care îl are și astăzi: „Sfințirea Vieții”, cuprinzând întregul material avut inițial cu adăugarea unui singur paragraf din cartea. „Profeți și Regi”, așa cum se prezintă acum. În forma, aceasta și fiind de multe ori tipărită, lucrarea a îmbogățit spiritual mii de vieți.

Într-un nou format, dar fără vreo modificare a textului, acest material profund spiritual și veșnic actual este din nou tipărit pentru o mai largă distribuire. Iar pentru o conveniență mai bună a cititorului, textele biblice sunt incluse în textul curent.

Numai ediția de față este cuprinsă în indexul scrierilor E.G. White, precum și în referințele Comentariului Biblic A.Z.S.

În limba română, prima ediție a apărut în anul 1940, aceasta fiind a doua ediție. În speranța că așa cum a constituit în trecut un mijloc de profundă ajutorare conducând pe căile mult dorite ale treptelor sfințirii va fi și astăzi, rugăm pe Cel Sfânt să o călăuzească în mâinile tuturor aceluia ce doresc cu adevărat sfințirea. Editorii București, 1993.

Capitolul 1

Adevărul în contrast cu teoriile false

Sfințirea cerută de Sfintele Scripturi are de a face cu întreaga noastră ființă: spiritul, sufletul și trupul. Aici ne este arătată idea unei depline consacrări. Pavel se ruga ca Biserica din Tesalonic să se poată bucura de această mare binecuvântare. „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos” 1 Tesaloniceni 5, 23.

În lumea religioasă predomină despre sfințire o teorie falsă, neadevărată și primejdioasă în urmările ei. Mulți din acei care mărturisesc că sunt sfinți nu au adevărata sfințire. Sfințirea lor e alcătuită din cuvinte și din dorința de închinare. Aceia care se străduiesc cu adevărat să dobândească un caracter creștin desăvârșit nu-și vor îngădui niciodată să creadă că ei ar fi fără păcat. Umblarea lor poate să fie fără cusur, ei pot fi niște reprezentanți vii ai adevărului pe care l-au primit, dar cu cât își vor deprinde mai mult cugetul să mediteze la caracterul lui Hristos și cu cât se vor apropia mai mult de chipul Lui divin, cu atât vor discerne mai lămurit desăvârșirea Lui nepătată și cu atât mai adânc își vor simți nedesăvârșirile lor.

Aceia care pretind a fi sfinți dau o dovadă îndestulătoare că sunt încă departe de sfințenie. Ei nu reușesc să-și vadă lipsurile și

nedesăvârșirile. Totuși, ei se privesc ca și când ar oglindi chipul lui Hristos și aceasta pentru că nu-L cunosc cu adevărat. Cu cât stau mai departe de Mântuitorul lor, cu atât li se pare că sunt mai drepți.

Meditând însă cu răbdare și cu încredere umilită la Isus, care a fost străpuns pentru fărădelegile noastre și care a purtat durerile noastre, vom putea învăța să călcăm pe urmele Sale. Privind mereu la El, vom fi preschimbați în asemănarea Sa divină. și când această lucrare va fi săvârșită în noi, atunci nu vom mai pretinde că suntem neprihăniți prin noi înșine, ci vom înălța pe Isus Hristos și vom sprijini sufletele noastre neputincioase numai pe meritele Sale.

Isus osândește îndreptățirea de sine

Mântuitorul a condamnat întotdeauna îndreptățirea de sine. El a învățat pe ucenicii Săi că cea mai înaltă religie este aceea care se da pe față într-un spirit blând și liniștit. El îi sfătuiește să facă faptele lor bune în tăcere, nu pentru etalare, nu cu gândul de a fi lăudați sau onorați de oameni, ci spre onoarea lui Dumnezeu, așteptând să fie răsplătiți în lumea viitoare. și că dacă ei săvârșesc fapte bune spre a fi lăudați de oameni, atunci nici o răsplătire nu vor primi de la Tatăl lor ceresc.

Hristos a învățat pe urmașii Săi să nu se roage ca să fie auziți de oameni. „Ci tu, când te rogi intră în odăița ta, încuie-ți ușa și roagă-te Tatălui Tău care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti” Matei 6, 6. Asemenea cuvinte ieșite de pe buzele lui Hristos, ne arată că El nu privește cu mulțumire acel fel

de evlavie, atât de obișnuit printre farisei. învățăturile Sale, rostite de pe Muntele Fericirilor, arată că faptele de binefacere trebuie să fie săvârșite cu noblețe și că serviciile divine răspândesc cel mai bun miros, atunci când sunt împlinite într-un spirit lipsit de pretenție, într-un mod blând și umilit. Gândurile curate sfințesc fapta.

Adevărata sfințire înseamnă supunere deplină față de voința lui Dumnezeu. Cugetele și sentimentele de răzvrătire sunt atunci biruite, iar glasul lui Isus trezește o nouă viață, care pătrunde întreaga ființă. Aceia care sunt cu adevărat sfințiți nu-și vor pune propria lor părere ca măsură a dreptății sau nedreptății. Ei nu sunt nici bigoți dar nici drepți în ochii lor proprii; ei sunt geloși pe ei înșiși, temându-se mereu să nu piardă făgăduința prin neîmplinirea tuturor condițiilor pe care se sprijine făgăduințele.

Puterea sentimentului în locul rațiunii

Mulți dintre cei ce mărturisesc a fi sfințiți sunt cu totul străini de lucrarea harului asupra inimii lor. când aceștia sunt puși la probă și cercați sunt găsiți ca farisei cu îndreptățirea lor de sine. Ei nu pot suporta nici o împotrivire. Ei lasă la o parte rațiunea și judecata și se sprijine în totul numai pe sentimentele lor, întemeindu-și pretențiile lor de sfințire pe emoțiile pe care le-au simțit din când în când. sunt încăpățânați și suciți și caută a-și susține cu îndărătnicie pretențiile despre sfințire, spunând multe cuvinte, dar fără să aducă vreun rod prețios, ca dovadă. Aceste persoane pretinse a fi sfințite, nu numai că își înșeală propriile lor suflete prin pretențiile lor, dar exercită și o influență rea față de mulți care doresc în mod serios să se

conformeze voinței lui Dumnezeu. Ele sunt auzite repetând mereu cuvintele: „Dumnezeu mă conduce! Domnul mă învață! Eu trăiesc fără păcat!” Mulți dintre cei care vin în contact cu un astfel de spirit se izbesc ca de ceva întunecat și tainic pe care nu-l înțeleg. Aceasta este ceva cu totul neasemănător cu Hristos, unicul model adevărat.

Sfințirea biblică nu e produsul unor emoții puternice. Aici cad mulți în greșeală. Ei își fac din sentimente măsura sau călăuza lor. când se simt mândri sau fericiți, ei pretind că sunt sfințiți. Dar sentimentele de fericire sau lipsa de bucurie nu e o dovadă că o persoană este sfințită sau nu. Sfințirea instantanee nu poate să existe. Adevărata sfințire este o lucrare zilnică, ce durează o viață întreagă. Acela care se luptă cu ispitele zilnice, biruind pornirile lor păcătoase și stăruind după sfințenia inimii și a vieții, nu ridică nici o pretenție îngâmfată de sfințenie. Ei flămânzesc și însetează după neprihănire. Păcatul pare în ochii lor peste măsură de păcătos.

Sunt unii care se pretind a fi sfinți, care mărturisesc adevărul, ca și frații lor, și, de aceea, poate fi greu să faci o deosebire între ei; dar cu toate acestea, deosebirea există. Mărturia acelor care pretind a avea o astfel de experiență înălțătoare va face ca Spiritul plăcut al lui Hristos să se retragă din adunare și va lăsa o influență rece asupra celor prezenți, pe când, dacă ei ar viețui într-adevăr fără păcat, prezența lor ar aduce pe îngerii sfinți în adunare, iar cuvintele lor ar fi într-adevăr „ca niște mere de aur în panere de argint” Proverbe 25, 11.

Timpul cercării

Vara, când privim copacii unei păduri din fața noastră și toți sunt îmbrăcați cu o mantie frumoasă de verdeață, poate că nu putem deosebi pe acei care sunt întotdeauna verzi de ceilalți. Dar când vine iarna și gerul suveran Îl strânge în brațele sale, când el dezbracă pe ceilalți copaci de podoaba lor de frunze, atunci cei ce sunt întotdeauna verzi se deosebesc numaidecât. În felul acesta se petrec lucrurile și cu toți aceia care umblă în umilință, neîncrezându-se în ei înșiși, ci prinzându-se tremurând de mâna lui Hristos. În timp ce aceia care sunt încrezători în sine și se sprijine pe propria lor desăvârșire de caracter, atunci când furtuna cercărilor vine asupra lor, își pierd veșmântul falsei lor neprihăniri, cei cu adevărat neprihăniți, care iubesc pe Dumnezeu din sinceritate și se tem de El, poartă veșmântul neprihănirii lui Hristos, atât în zile bune, cât și în strâmtorare.

Abnegația, jertfirea de sine, dărnicia, bunătatea, dragostea, răbdarea, tăria morală și statornicia creștină sunt roadele zilnice aduse de aceia care viețuiesc cu adevărat în legătură cu Dumnezeu. Faptele lor poate nu sunt trâmbițate în lume, dar ei duc zilnic lupta personală cu cel rău și câștigă biruințe prețioase asupra ispitei și nedreptății. Voturile solemne se reînnoiesc și se păstrează prin tăria câștigată prin rugăciune serioasă și printr-o veghere neîntreruptă. Entuziastul înflăcărat nu poate întrezări luptele lăuntrice ale acestor lucrători tăcuți, dar ochiul Aceluia, care vede tainele inimii, cercetează și privește cu aprobare la orice efort făcut în umilință și blândețe. E necesar un timp de cercare spre a descoperi aurul cel

curat al iubirii și al credinței din caracter. Atunci când vin asupra bisericii cercări și greutăți, zelul statornic și iubirea caldă a adevăraților urmași ai lui Hristos se dau pe față.

Ne pare rău când vedem pe preținșii creștini că sunt duși în rătăcire de teoria falsă și vrăjită că ei ar fi desăvârșiți, pentru că este atât de greu a-i trezi la realitate și a-i aduce iarăși la calea cea dreaptă. Ei s-au străduit să facă cele din afară ale lor cât mai frumoase și mai plăcute cu putință, în timp ce le lipsește podoaba lăuntrică, blândețea și umilința lui Hristos. Timpul de cercare va veni la fiecare și atunci nădejdiile multora, care ani de zile de-a rândul s-au crezut în siguranță, se vor dovedi fără temeii. când sunt puși în poziții noi și sub împrejurări diferite, unii dintre cei ce păreau a fi stâlpi în casa lui Dumnezeu se dau pe față a fi numai niște scânduri putrede sub o zugrăveală lustruită. Dar cei umiliți cu inima, care au simțit zilnic cât prețuiește a-și întări sufletele pe Stânca cea eternă, vor sta neclintiți în mijlocul cercărilor vijelioase, pentru că ei nu se încred în ei înșiși. „Temelia lui Dumnezeu stă sigură, având pecetea aceasta: Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui” 2 Timotei 2, 19.

Aducerea de roade

Aceia care se ostenesc a atrage privirea la faptele lor bune, vorbind mereu de starea lor de nepăcătoșenie, și care se străduiesc să scoată la iveală isprăvile lor religioase, nu fac prin aceasta altceva decât să-și înșele sufletul. Un om sănătos, care este în stare a-și îndeplini datoriile vieții sale, și care își face lucrul zi după zi, care

are mintea sănătoasă și prin ale cărei vine circulă un sânge sănătos, nu cheamă pe orice om pe care-l întâlnește să vadă cât de sănătos e corpul său. Sănătatea și vigoarea sunt condițiile naturale ale vieții sale și, de aceea, puțin își dă seama că se bucură de un dar așa de bogat.

Întocmai așa este și cu un om neprihănit cu adevărat. El nu-și dă seama de propria sa bunătate și evlavie. Principiul religios a devenit izvorul și conducta vieții sale și pentru el e tot așa de firesc a aduce roadele Spiritului, ca și pentru un smochin de a face smochine, sau ca și pentru un trandafir de a înfățișa flori de trandafir. Firea sa este atât de îmbibată de iubire de Dumnezeu și de semenii săi, încât săvârșește faptele lui Hristos cu o inimă voioasă.

Toți cei ce vin în sfera lui de influență fac cunoștința cu frumusețea și cu parfumul plăcut al vieții sale creștine, deși el nu-și dă seama de acesta, pentru că este în armonie cu deprinderile și înclinațiile sale. El se roagă pentru luminarea divină și are plăcere a umbla în această lumină. Mâncarea și băutura sa este de a face voia Tatălui său ceresc. Viața sa este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu; și totuși el nu se mândrește cu aceasta și nici nu-și dă seama de ea. Dumnezeu privește cu bună plăcere la cei umiliți și neluați în seamă, care pășesc de aproape pe urmele Maestrului, lor. îngerii se simt atrași de aceste suflete și le place să-i însoțească pe cărarea lor. Ei poate sunt neluați în seamă de aceia care pretind că au ajuns la o treaptă mai înaltă și cărora le place să scoată la iveală faptele lor bune; dar îngerii cerești se coboară cu plăcere la dâșii și sunt ca un zid de foc în jurul lor.

Pentru ce a fost lepădat Hristos

Mântuitorul nostru a fost Lumina lumii; dar lumea nu L-a cunoscut. El a săvârșit mereu fapte de milă, revărsând lumină pe calea tuturor; și totuși El n-a atras atenția acelor printre care umbla ca să privească la virtuțile Sale fără seamăn, la abnegația, la jertfa Sa de Sine și la dărnicia Sa. Iudeii nu admirau o astfel de viață. Ei considerau religia Sa ca fiind fără valoare, pentru că nu era în acord cu măsura lor pentru evlavie. Ei socoteau că Hristos nu era religios în spirit și caracter; deoarece religia lor era alcătuită din falsuri, din rugăciuni în public și din săvârșirea de fapte caritabile, fără efect. Ei trâmbițau faptele lor bune, după cum fac cei ce pretind a fi sfinți. Ei voiau să facă pe toți să înțeleagă că sunt fără păcat. Dar întreaga viață a lui Hristos era într-un contrast direct cu aceasta. El nu căuta nici câștig și nici onoare. Faptele Sale de vindecări minunate erau săvârșite într-un spirit cât se poate de liniștit, deși El nu putea ține în frâu entuziasmul acelor care deveneau părtași marilor Sale binecuvântări. Umiliința și blândețea caracterizau viața Sa. și tocmai pentru că umblarea Sa era atât de umilită, lipsită de pretenții și se deosebea atât de mult de a fariseilor, ei nu voiau să-L primească.

Blândețea un rod al Spiritului

Cel mai prețios rod al sfințeniei este harul blândeții. când acest har ține frânele sufletului, felul omului de a fi e modelat de influența sa. Un astfel de suflet așteaptă neîncetat pe Dumnezeu și își supune voința voinței Sale. Priceperea sa prinde orice adevăr divin și voința

sa se pleacă în fața oricărui principiu divin, fără a se îndoii sau murmura. Adevărata blândețe îmblânzește și supune inima și dă minții destoinicie ca să-și întipărească bine cuvântul. Ea aduce Gândurile la supunere față de Isus Hristos; deschide inima la Cuvântul lui Dumnezeu, cum era deschisă inima Lidiei. Ea ne aduce împreună cu Maria, ca învățăcei, la picioarele lui Isus. „El conduce pe cei blânzi la judecată și învață pe cei umiliți căile Sale” Psalmii 25, 9.

Vorbirea celor blânzi nu este niciodată plină de îngâmfare. Ca și copilul Samuel, ei se roagă: „Vorbește Doamne, căci robul tău ascultă” 1 Samuel 3, 9. când Iosua a fost așezat în poziția cea mai înaltă de comandant al lui Israel, el a declarat război tuturor vrăjmașilor lui Dumnezeu. Inima sa era plină de cugete nobile privind înalta sa misiune. și totuși, când i se vestește vreo solie din cer, el lua poziția unui copil, care dorește să fie condus. Răspunsul său era: „Ce spune Domnul meu servului Său?” Iosua 5, 14. Primele cuvinte ale lui Pavel, când Hristos i S-a descoperit, au fost: „Doamne, ce vrei să fac” Faptele Apostolilor 9, 6.

Blândețea în școala lui Hristos este una din roadele de seamă ale Duhului Sfânt. Ea este o cale divină prin care Duhul Sfânt lucrează spre sfințire și care face pe cel care o posedă să fie destoinic a-și ține în stăpânire totdeauna un temperament iute și furtunos. când harul blândeții e nutrit de către aceia care sunt din fire supărăcioși și iuți la mânie, ei vor depune cele mai serioase eforturi ca să-și supună acest temperament nefericit. Din zi în zi ei vor câștiga stăpânire asupra lor înșiși, până ce acea trăsătură de

caracter lipsită de iubire și neasemănătoare cu Hristos este biruită. Ei devin apoi asemenea cu Modelul Divin și pot asculta de sfatul inspirat: „Fii repede la auzire, încet la vorbire și încet la mânie” Iacov 1,19.

Când un om pretinde a fi sfințit și totuși în cuvinte și fapte reprezintă necurmat un izvor din care curge apă amară, atunci putem spune cu siguranță: acest om este amăgit. El trebuie să învețe încă alfabetul a ceea ce înseamnă viața de creștin. Aceia care mărturisesc a fi servi ai lui Hristos au nutrit atât de mult demonul lipsei de bunătate încât par a iubi elementele nesfințite și au plăcere să rostească cuvinte care displac și irită. Acești oameni trebuie să se pocăiască înainte ca Mântuitorul să-i recunoască de copii ai Săi.

Blândețea este podoaba lăuntrică pe care Dumnezeu o prețuiește nespus de mult. Apostolul vorbește despre aceasta, ca fiind mai de preț decât aurul, mărgăritarele sau pietrele scumpe. În timp ce podoabele din afară înfrumusețază numai corpul muritor, podoaba blândeții înfrumusețază sufletul și pune pe omul trecător în legătură cu Dumnezeu cel nemărginit. Aceasta este podoaba pe care și-a ales-o Dumnezeu însuși. Acela care a împodobit cerurile cu aștri luminoși, a promis prin același Spirit că „El va împodobi pe cel blând cu mântuire” Psalmii 149, 4. îngerii cerului vor scrie ca fiind cei mai bine împodobiți, aceia care se îmbracă în Domnul Isus Hristos și umblă cu El în blândețea și umilința Spiritului.

Dobândirea înfierii

Pentru creștin există idealuri înalte de ajuns. El trebuie să năzuiască mereu după idealuri mai înalte. Ioan (apostolul) avea o idee înaltă despre privilegiul unui creștin. El zicea: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii lui Dumnezeu!” 1 Ioan 3, 1. Pentru oameni nu există o demnitate mai înaltă de ajuns ca cea cuprinsă în aceste cuvinte. Omului i s-a asigurat privilegiul de a deveni moștenitor al lui Dumnezeu și împreună moștenitor cu Hristos. Acelora care au fost înălțați în felul acesta, le sunt desfășurate bogățiile nepătrunse ale lui Hristos, care sunt de zeci de mii de ori mai prețioase decât bogățiile lumii. Așadar, prin meritele lui Isus Hristos, omul muritor este ridicat, la părășie cu Dumnezeu și cu Fiul Său iubit.

Capitolul 2

Principiile de cumpătare ale lui Daniel

Caracterul profetului Daniel a fost remarcabil. El a fost un exemplu strălucit de ceea ce poate ajunge omul când e unit cu înțelepciunea lui Dumnezeu. O scurtă istorisire a vieții acestui bărbat Sfânt al lui Dumnezeu ni s-a lăsat ca un raport încurajator pentru aceia care aveau să fie chemați mai târziu să sufere cercări și ispite.

Când poporul Israel, regele, nobilii și preoții lor au fost duși în captivitate, patru dintre ei au fost aleși ca să slujească la curtea împăratului din Babilon. Unul dintre aceștia era Daniel, care încă de timpuriu dădea dovadă că va ajunge pe viitor la o destoinicie însemnată. Acești tineri, erau cu toții de viță domnească și sunt descriși ca „niște tineri fără cusur trupesc, frumoși la chip, înzestrați cu înțelepciune în orice ramură a științei, cu minte ageră și pricepere, în stare să slujească în casa împăratului” Daniel 1, 4. Prețuind talentele superioare ale acestor tineri captivi, împăratul Nebucadnețar a hotărât să-i pregătească spre a li se da locuri de seamă în împărăția sa. și pentru ca ei să poată fi în totul destoinici a sluji la curtea împărătească, după obiceiul oriental, ei trebuiau să fie învățați limba haldeilor și să fie supuși, timp de trei ani de zile, la disciplină fizică și intelectuală.

Tinerii din această școală nu numai că erau primiți la palatul

imperial, dar se luase măsuri ca ei să mănânce din mâncărurile și să bea din vinul care se servea la masa împăratului. Prin toate acestea, împăratul gândea nu numai să le arate o mare cinste, dar și să asigure pentru dânșii cea mai bună dezvoltare fizică și mintală, care putea fi ajunsă.

Întâmpinând cercarea

Printre alimentele servite la masa împăratului era și carnea de porc și alte mâncăruri de carne care erau declarate ca necurate de legea lui Moise și din care evreilor le era interzis în chip lămurit să mănânce. Aici Daniel s-a găsit în fața unei cercări aprige. Să rămână oare credincios învățăturilor părinților sfinți cu privire la mâncare și băutura, să jignească pe împărat și să-și piardă poate nu numai locul, ci chiar și viața, sau să nesocotească poruncile Domnului și să păstreze favoarea împăratului, asigurându-se astfel de mari avantaje intelectuale și cele mai măgulitoare perspective lumești?

Daniel n-a șovăit. El s-a hotărât să rămână statornic în integritatea sa oricare ar fi urmările. El „s-a hotărât în inima lui să nu se spurce cu bucatele alese ale împăratului și cu vinul pe care-l bea împăratul” Daniel 1, 8.

Nu era îngust și nici bigot

Printre preținșii creștini de astăzi sunt mulți care ar socoti pe Daniel ca fiind prea ciudat și l-ar învinui ca îngust sau bigot. Ei privesc chestiunea mâncării și a băuturii ca fiind de prea mică

însemnătate spre a cere o poziție atât de hotărâtă -- ei nu o privesc ca pe o chestiune care să impună, dacă e nevoie, jertfirea oricărui folos lumesc. Dar aceia care judecă astfel vor vedea, la ziua judecării, ca și ei s-au abătut de la poruncile hotărâte ale lui Dumnezeu și au pus părerile lor ca măsură pentru dreptate și nedreptate. Ei vor vedea că ceea ce li se păruse a fi fără însemnătate, nu a fost tot așa privit de Dumnezeu. Poruncile Sale trebuie respectate cu sfințenie. Aceia care primesc și ascultă de un principiu al Său pentru că le prinde bine să facă așa, în timp ce leapădă pe un altul pentru că ținerea lui ar cere un sacrificiu, coboară nivelul dreptății și, prin exemplul lor fac și pe alții să privească la Sfânta Lege a lui Dumnezeu ca fiind ceva fără însemnătate. Un „Așa zice Domnul” trebuie să fie regula după care să ne conducem în toate lucrurile.

Un caracter fără defect

Daniel a fost supus la cele mai aspre cercări care asaltează și pe tinerii din zilele noastre; dar el a fost credincios față de învățăturile religiei pe care le primise în copilăria lui. El era înconjurat de influențe care urmăreau să strice pe aceia care ar fi șovăit între principiu și înclinație; totuși Cuvântul lui Dumnezeu ni-l prezintă ca fiind de un caracter fără defect. Daniel nu îndrăznea să se încreadă în propria lui putere morală. Rugăciunea era pentru el o necesitate. El și-a făcut din Dumnezeu tăria lui și temerea de Dumnezeu era continuu înaintea lui, în toată consacrarea vieții lui.

Daniel poseda harul unei blândeți adevărate. El era credincios, hotărât și nobil. El se străduia să trăiască în pace cu toți, dar stătea

neclintit ca un cedru înalt, oricând era vorba de principii. În orice lucru care nu venea în contradicție cu ascultarea sa de Dumnezeu, el era respectuos și ascultător de acela care avea autoritate asupra lui; dar el avea un simț atât de înalt despre cerințele lui Dumnezeu, încât pretențiile suveranilor pământești erau socotite de el ca fiind subordonate. El nu s-ar fi abătut de la datoria sa pentru nici un calcul egoist.

Caracterul lui Daniel e prezentat lumii ca un exemplu de ceea ce poate face harul lui Dumnezeu din oamenii care sunt decăzuți prin însăși firea lor și sunt stricați prin păcat. Raportul despre viața sa nobilă și plină de abnegație este o încurajare pentru oamenii din timpul nostru. Din el putem aduna tăria spre a rezista ispitei cu noblețe și statornicie, și prin harul blândeții, să stăm pentru dreptate sub cele mai aspre cercări.

Aprobarea lui Dumnezeu mai scumpă decât viața

Daniel ar fi putut găsi o scuză admisibilă de a se depărta de principiile strictei cumpătări, dar aprobarea lui Dumnezeu îi era mai scumpă decât favoarea celui mai puternic, suveran pământesc -- mai scumpă chiar decât viața lui. Prin purtarea sa politicoasă, el obținuse favoarea superiorului său, care era însărcinat cu supravegherea tinerilor evrei și Daniel îi făcu o cerere, ca să nu fie siliți a mânca din bucatele împăratului, sau să bea din vinul lui. Supraveghetorul se temea, ca nu cumva, prin îndeplinirea acestei cereri, să-și atragă dizgrația împăratului și să-și pună astfel viața în primejdie. Ca și mulți din zilele noastre, el credea că o dietă abstinentă va face pe

acești tineri să fie palizi și bolnăvicioși la înfățișare și slăbiți în ce privește puterea fizică, pe când hrana necumpătată de la masa aceluia împărat i-ar face voioși și frumoși, sporind puterea lor de muncă fizică și mintală.

Daniel a cerut ca lucrul acesta să fie hotărât printr-o cercare de zece zile, -- dându-se libertate evreilor ca, în acest scurt timp, să mănânce alimente simple în timp ce tovarășii lor să aibă parte de delicatesele împăratului. În cele din urmă, cererea le-a fost îndeplinită, dar Daniel știa sigur că va câștiga. Deși era încă tânăr, văzuse urmările dăunătoare ale vinului și ale vieții desfrânată asupra sănătății fizice și mintale.

Dumnezeu apără pe servul Său

La sfârșitul celor zece zile, s-a văzut că urmările au fost altfel decât erau așteptările supraveghetorului. Nu numai la înfățișarea feței, dar și la puterile fizice, cât și la vigoarea mintală, aceia care fuseseră cumpătați în principiile lor dădeau pe față o superioritate deosebită față de tovarășii lor care își împliniseră poftele. Ca urmare a acestei probe, s-a îngăduit lui Daniel și tovarășilor, lui să-și urmeze dieta lor simplă în tot cursul instruirii lor pentru serviciile împărăției.

Domnul a aprobat statornicia și abnegația acestor tineri evrei și binecuvântarea Sa i-a însoțit. El „a dat acestor patru tineri știința și priceperea pentru tot felul de scrieri și înțelepciune; mai ales însă a făcut pe Daniel priceput în toate vedeniile și în toate visele”, Daniel

1, 17. La încheierea celor trei ani de instruire, când destoinicia și capacitatea lor au fost examinate de împărat, „nu s-a găsit niciunul ca Daniel, Hanania, Mișael și Azaria. De aceea ei au fost primiți în slujba împăratului. În toate lucrările care cereau înțelepciune și pricepere și despre care îi întreba împăratul, îi găsea de zece ori mai destoinici decât toți vrăjitorii și cititorii în stele care erau în toată împărăția lui” Idem 20.

Stăpânirea de sine o condiție a sfințirii

Viața lui Daniel este o ilustrare inspirată de ceea ce poate alcătui un caracter sfințit. Ea dă tuturor o lecție și îndeosebi tinerilor. O ascultare deplină de poruncile lui Dumnezeu este spre binecuvântarea sănătății corpului și a minții. Pentru a ajunge la cel mai înalt ideal de moralitate și dezvoltare intelectuală este necesar a căuta înțelepciunea și tăria de la Dumnezeu și de a respecta o strictă cumpătare în toate deprinderile vieții. În experiența lui Daniel și a tovarășilor lui, noi avem o pildă de biruință asupra ispitei de a ceda poftei și apetitului. Ea ne arată că, prin principiile religioase, tinerii, pot birui asupra poftelor cărnii și să rămână credincioși cerințelor lui Dumnezeu, chiar dacă aceasta le-ar cere un mare sacrificiu.

Ce s-ar fi întâmplat însă cu Daniel și tovarășii săi, dacă ar fi făcut un compromis cu îngrijitorii aceia păgâni și ar fi cedat presiunii împrejurărilor, dacă ar fi mâncat și băut după obiceiul babilonienilor? Această unică depărtare de la principii le-ar fi slăbit simțul dreptății și groaza față de nedreptate, împlinirea poftelor ar fi atras după sine jertfirea tăriei fizice, a clarității intelectuale și

pătrunderii spirituale. Un pas greșit ar fi condus probabil și la alți pași, până când legătura lor cu cerul ar fi fost primejduită, iar ei ar fi fost furați de curentul ispitelor.

Dumnezeu a zis: „Pe cel ce Mă onorează, îl voi onora” 1 Samuel 2, 30. În timp ce Daniel se ținea de Dumnezeu cu o încredere neclintită, Spiritul puterii profetice a venit asupra lui. Pe când oamenii îl învățau care sunt datoriile vieții la curtea împărătească, el era învățat de Dumnezeu ca să citească tainele veacurilor viitoare și să prezinte generațiilor viitoare, prin tablouri și asemănări, lucrurile uimitoare care aveau să se întâmple în zilele din urmă.

Capitolul 3

Stăpânirea poftelor și a patimilor

„Să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul”, zice apostolul Petru (1 Petru 2, 11). Mulți privesc aceste cuvinte ca fiind doar un avertisment contra vieții dezordonate, dar înțelesul lor este mult mai larg. Ele opresc orice satisfacere vătămătoare a poftelor sau a patimilor. Nici un suflet evlavios să nu privească cu nepăsare sănătatea corpului și să se măgulească cu ideea că necumpătarea n-ar fi păcat, că ea n-ar influența viața spirituală. Există o legătură strânsă între natura fizică și cea morală. Orice obișnuință care nu ajută la propășirea sănătății înjosește facultățile superioare și nobile. Obiceiurile rele în mâncare și băutură duc la greșeli în gândire și acțiune. Satisfacerea poftelor întărește pornirile animalice și le face să câștige stăpânire asupra puterilor mintale și spirituale.

Este cu neputință pentru cineva să se bucure de binecuvântarea sfințirii, cât timp este stăpânit de egoism și lăcomie. Mulți gem sub povara slăbiciunilor trupești din pricina relelor obișnuințe în mâncare și băutură, care nesocotesc legile vieții și ale sănătății. Ei își slăbesc organele digestive prin satisfacerea poftelor lor stricate. Minunată este puterea de rezistență a organismului omenesc față de abuzurile ce se săvârșesc împotriva lui; dar dominarea obiceiurilor rele în mâncare și băutură va slăbi orice funcțiune a corpului. Prin satisfacerea poftelor stricate și a patimilor, chiar preținșii creștini vor

împiedica natura în lucrarea ei, slăbind puterea corporală, mintală și morală. Aceste suflete slabe să se gândească, ce ar fi putut să fie ele, clacă ar fi trăit în cumpătare și ar fi îmbunătățit sănătatea în loc să abuzeze de ea.

Un standard posibil de atins

Când Pavel a scris: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin” (1 Tesaloniceni 5, 23), el nu a sfătuit pe frații săi să tindă după un ideal cu neputință de ajuns; ci nu se ruga ca ei să aibă binecuvântările pe care Dumnezeu nu ar fi fost voios să le dăruiască. El știa că toți cei ce doreau a se învrednici să întâmpine pe Hristos în pace, trebuie să posede un caracter curat și Sfânt. „Toți cei se ce luptă la jocurile de obște, se supun la tot felul de înfrânări. și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună care se poate veșteji: noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veșteji. Eu deci, alerg dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat” 1 Corinteni 9, 25-27. „Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi și pe care l-ați primit de la Dumnezeu? și că voi nu sunteți ai voștri, căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu” 1 Corinteni 6, 19-20.

O jertfă fără defect

Apostolul mai scrie către credincioși următoarele: „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, Sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească” Romani 12, 1 Vechiului Israel i s-au dat îndrumări, ca nici un animal cu defect sau bolnav să nu fie adus ca jertfă înaintea lui Dumnezeu. Numai cele mai bune animale trebuiau alese pentru acest scop. Prin profetul Maleahi, Domnul muștra cu cea mai mare asprime pe poporul Său pentru abaterea de la aceste dispoziții.

„Un fiu cinstește pe tatăl său și o slugă po stăpânul său. Dacă sunt Tata, unde este, cinstea care Mi se cuvine? Dacă sunt Stăpân, unde este teama de Mine? zice Domnul oștirilor către voi... care nesocotiți Numele Meu și care ziceți: «Cu ce am nesocotit noi Numele Tău?» Aduceți pe altarul

Meu pâine necurată! și totuși ziceți: «Cu ce Te-am spurcat?». Prin faptul că ați zis: «Masa Domnului este disprețuită!» când aduceți ca jertfă o vită oarbă, nu este rău lucrul acesta? Când aduceți una șchioapă sau beteagă, nu este rău lucrul acesta oare? Adu-o dregătorului tău! Te va primi el bine pentru ea? zice Domnul oștilor... Aduceți ce este furat, șchiop sau beteag: Iată darurile de mâncare pe care le aduceți! Pot Eu să le primesc din mâinile voastre? -- zice Domnul” Maleahi 1, 6-13.

Aceste cuvinte care au fost spuse vechiului Israel cuprind o

învățătură și pentru poporul lui Dumnezeu de astăzi. Atunci când apostolul sfătuia pe frații săi să înfățișeze corpurile lor „ca o jertfă vie, Sfântă, și bine plăcută lui Dumnezeu”, el arăta principiile adevăratei sfințiri. Aceasta nu este numai o teorie, un sentiment sau un fel de a vorbi, ci e un principiu viu și activ, care e împletit cu viețuirea de toate zilele. El cere ca deprinderile noastre în mâncare, băutură și îmbrăcăminte să fie în așa fel încât să asigure păstrarea sănătății fizice, mintale și morale, pentru ca să putem înfățișa Domnului corpurile noastre, nu ca pe o jertfă stricată prin obiceiuri rele, ci ca pe „o jertfă vie, Sfântă și bine plăcută lui Dumnezeu”.

Excitante și narcoticele

Sfatul lui Petru de a ne înfrâna de la poftele firești este cel mai direct și mai impunător avertisment împotriva folosirii a tot ce este excitant și narcotic, cum o ceaiul (ceaiul rusesc, nota traductorului), cafeaua, tutunul, alcoolul și morfina. Aceste satisfaceri ale poftelor pot fi foarte bine așezate printre, acelea care au o influență vătămătoare asupra caracterului moral. și cu cât aceste obiceiuri rele sunt formate mai de timpuriu, cu atât mai cu putere vor ține ele pe victime în sclavia poftelor și cu atât mai sigur vor coborî ele nivelul vieții spirituale.

Învățătura Bibliei nu va face decât o impresie slabă asupra acelorora ale căror puteri de pricepere sunt întunecate de împlinirea unor poftes egoiste. Mii de suflete își vor jertfi nu numai sănătatea și viața, dar și speranța lor pentru cer, înainte ele a cuteza să pornească lupta împotriva poftelor lor stricate. O doamnă care de mulți ani

susținea că e sfințită, spunea că dacă trebuie să se lase de țigara ei sau de cer, ar zice; „Mergi cu bine cerule; căci eu nu pot birui pofta ce o am pentru țigară”. Acest idol se întronase în suflet și lăsase lui Isus un loc mai dosnic. Totuși această femeie pretinde că e o Sfântă a Domnului.

Pofte care se războiesc cu sufletul

Aceia care sunt cu adevărat sfințiți -- oriunde s-ar afla -- vor înălța idealul moral prin cultivarea unor deprinderi corecte ale corpului și, asemenea lui Daniel, vor da altora pildă de cumpătare și tăgăduire de sine. Orice poftă stricată ajunge o poftă ostilă. Orice lucru care e în conflict cu legea naturii aduce sufletul într-o stare bolnavă. Lăsarea în voia poftelor la mâncare aduce tulburări ale stomacului, inactivitatea ficatului și o întunecare a creierului, distrugând astfel dispoziția și spiritul omului. Aceste puteri slăbite sunt aduse apoi ca jertfă lui Dumnezeu, care nu poate să primească jertfe cu defecte. Este de datoria noastră de a aduce pofta noastră de mâncare și felul nostru de viețuire în armonie cu legea naturii. Dacă trupurile aduse ca jertfă pe altarul lui Hristos ar fi cercetate cu aceeași luare aminte cu care erau cercetate jertfele iudeilor, atunci cine le-ar primi?

Cu câta grijă ar trebui deci să-și îndrepte creștinii deprinderile lor, pentru ca să-și poată păstra deplina putere a fiecărei însușiri spre a fi pusă în serviciul lui Hristos. Dacă dorim a fi sfințiți în suflet, corp și spirit, trebuie să trăim așa cum ne învață legea divină. Inima nu poate rămâne în consacrare față de Dumnezeu cât timp poftele și

patimile sunt satisfăcute cu sacrificiul sănătății și al vieții. Aceia care calcă legile de care depinde sănătatea, trebuie să suporte urmările. Ei și-au micșorat atât de mult destoinicia lor, în orice privință, încit nu-și mai pot îndeplini cum trebuie datoriile față de semenii lor și ajung să fie cu totul neînstare de a răspunde la cerințele lui Dumnezeu.

Când Lordul Palmerston, premierul Angliei, a fost rugat de către clerul scoțian să hotărască o zi de post și rugăciune, ca să înceteze holera, el a răspuns: „Curățiți și dezinfecțați străzile și casele voastre, încurajați curățenia și sănătatea printre săraci și îngrijiți ca ei să fie îndeajuns aprovizionați cu hrană bună și îmbrăcăminte și luați în toate adevărate măsuri sanitare și atunci nu veți mai avea nevoie de post și rugăciune. De altfel, nici Dumnezeu nu va asculta rugăciunile voastre, dacă aceste măsuri preventive nu vor fi luate în seamă”.

Apostolul Pavel zice: „Să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu” 2 Corinteni 7, 1. El ne prezintă spre încurajare, acea pace cerută de adevărată sfințire, zicând: „Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus; care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului” Romani 8, 1. El sfătuiește pe galateni astfel: „Umblați cârmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești” Galateni 5, 16. El numește unele din poftele firii pământești, după cum urmează: „Închinarea la idoli, bețiile, îmbuibările și alte lucruri asemănătoare cu acestea”, Idem 20-21. și apoi, menționând roadele Spiritului, printre care este

și cumpătarea, el adaugă: „Cel ce sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftetele ei” Idem 24.

Fumatul

Apostolul Iacov zicea că înțelepciunea de sus este „mai întâi curată” Iacov 3, 17. Dacă el ar fi văzut pe frații săi folosind tutunul, oare nu ar fi arătat el această deprindere ca fiind „pământească, senzuală, drăcească?”, Idem 15. În acest secol de iluminare creștină, de câte ori acele buze care rostesc Numele prețios al lui Hristos sunt mânjite de fumul tutunului, iar respirația este infectată de mirosul lui. Desigur că, sufletul care stă cu plăcere în astfel de miasme murdare, trebuie să fie tot murdar. când am văzut oameni care pretindeau că se bucură de binecuvântarea unei depline sfințiri, în timp ce erau sclavi ai tutunului, murdărind orice lucru din jurul lor, m-am gândit: Ce înfățișare ar avea cerul cu fumătorii în el? Cuvântul lui Dumnezeu declară lămurit, că „nimic necurat” nu va intra în el. Apocalipsa 21, 27. Atunci, cum pot aceia care au acest urât obicei să speră că vor avea intrare acolo?

Oameni pretinși evlavioși își jertfesc trupurile pe altarul lui Satana și aprind tămâia tutunului pentru maiestatea sa satanică. sunt aceste cuvinte prea aspre? Cu adevărat astfel de jertfe sunt aduse unor zeități. Dar Dumnezeu este curat și Sfânt și nu va îngădui nici o pată în caracterul lor; se înțelege că El va refuza această jertfă risipitoare, pângărită și neSfântă, prin urmare trebuie să conchidem că Satana este cel care pretinde această onoare.

Isus a murit ca să scape pe oameni din robia lui Satana. El a venit ca să ne elibereze prin sângele jertfei Sale ispășitoare. Acela care a devenit proprietatea lui. Isus Hristos și al cărui corp este templul Duhului Sfânt nu se va lăsa să fie sclavul obiceiului vătămător al fumatului. Puterile sale sunt ale lui Hristos, care l-a răscumpărat cu preț de sânge. El este proprietatea Domnului. Cum poate fi deci fără vină acela care risipește în fiecare zi capitalul pe care i l-a încredințat Domnul, ca să satisfacă o poftă nenaturală?

Sume enorme se cheltuiesc anual pentru acest viciu, în timp ce sufletele se pierd, lipsite fiind de cuvântul vieții. Preținșii creștini jefuiesc pe Dumnezeu în zecimi și daruri, aducând în același timp, jertfe pe altarul viciului distrugător al fumatului, mai mult decât dăruiesc pentru a îndeplini nevoile săracilor sau pentru a împlini lipsurile lucrării lui Dumnezeu. Cei sfinți cu adevărat vor birui orice poftă vătămătoare. Apoi toate aceste căi de cheltuieli nefolositoare vor fi îndreptate către tezaurul Domnului, iar creștinii vor fi călăuziți, pe drumul tăgăduirii și jertfirii de sine și al cumpătării. Atunci ei vor fi lumina lumii.

Ceaiul și cafeaua

Atât ceaiul [(ceaiul rusesc, nota trad.)] și cafeaua cât și tutunul au un efect vătămător asupra organismului. Ceaiul intoxică. Deși într-o măsură mai mică, totuși efectul său este de același, caracter ca și al băuturilor spirtoase. Cafeaua are un efect și mai mare de a întuneca intelectul și a paraliza puterile. Efectul ei nu e așa de

puternic ca al tutunului, dar se aseamănă cu el; astfel că aceleași argumente, care se aduc împotriva tutunului pot fi aduse și împotriva ceaiului și a cafelei.

Când cei obișnuiți a folosi ceaiul, cafeaua, tutunul, opiul sau băuturile spirtoase, nu-și pot mulțumi această poftă obișnuită, le va lipsi interesul și zelul de a lua parte la serviciul divin. Harul ceresc va fi neputincios ca să învioreze sau să însuflețească rugăciunile sau mărturiile lor. Acești prețiși creștini trebuie să se întrebe, care este izvorul plăcerii lor. Este el de sus sau de jos?

Pentru cel care folosește aceste excitante, orice alt lucru i se pare neplăcut și fără gustul trebuincios. Excitantele tocesc sensibilitățile naturale, atât ale corpului cât și ale spiritului. când îi lipsesc toate acestea, corpul și spiritul lui flămânzesc, dar nu după neprihănire, nu după sfințire, nici după prezența lui Dumnezeu, ci după idolul lor favorit. Prin satisfacerea poftelor vătămătoare, prețișii creștini își slăbesc zilnic puterile, ajungând să fie neîn stare de a preamări pe Dumnezeu.

Capitolul 4

Cuptorul de foc

În același an, când Daniel și tovarășii lui au intrat în slujba împăratului Babilonului, au avut loc evenimente care au pus la o grea încercare integritatea acestor tineri evrei și care au făcut ca, puterea și credințioșia Dumnezeului lui Israel, să se descopere în fața unui popor idolatru.

Pe când împăratul Nebucadnețar privea în viitor cu o presimțire îngrijorată, a avut un vis plin de însemnătate. Din această cauză duhul îi era tulburat, „și i-a pierit somnul”. Daniel 2, 1. Dar cu toate că această vedenie de noapte a făcut o adâncă impresie asupra spiritului său, totuși el nu și-a mai putut aduce aminte visul. El a chemat pe astrologii și vrăjitorii săi, și, promițându-le mari bogății și onoruri, le porunci să-i spună visul și interpretarea lui. Dar ei i-au zis: „Spune robilor tăi visul, și-ți vom arăta tălmăcirea lui” Idem 4.

Împăratul știa că dacă ei vor putea într-adevăr să tălmăcească visul, atunci vor fi în stare să i-l și spună. Domnul, prin providența Sa, dăduse lui Nebucadnețar acest vis și a făcut ca el să-l uite, deși lăsase o impresie înfricoșată asupra sufletului său. Aceasta s-a făcut cu scopul de a se descoperi pretențiile învățaților din Babilon. Monarhul s-a mâniat așa de tare amenințând că toți vor fi uciși, dacă, într-un timp anumit, nu i se va face cunoscut visul. Daniel și tovarășii săi erau sortiți să piară împreună cu profeții mincinoși, dar,

punându-și viața în primejdie, Daniel intră plin de curaj la împărat, rugându-l să-i îngăduie un timp, ca să poată să-i arate visul și tălmăcirea lui.

Monarhul primi cererea lui Daniel, iar acesta împreună cu cei trei tovarăși ai săi, înfățișară această problemă înaintea lui Dumnezeu, cerând înțelepciune de la Izvorul a toată lumina și cunoștința. Deși la curtea împăratului,

ei erau înconjurați de ispite, totuși ei n-au uitat răspunderea lor față de Dumnezeu. Își dădeau seama pe deplin că Dumnezeu, în providența Sa, i-a pus acolo unde erau, ca să facă lucrarea Sa, îndeplinind cerințele adevărului și ale datoriei. Ei aveau încredere în Dumnezeu. Ei alergaseră la El pentru ajutor și putere, atunci când au fost în greutăți și primejdii, iar El Se dovedise întotdeauna un ajutor în vreme de nevoie.

Descoperea tainei

Slujitorii lui Dumnezeu nu L-au rugat în zadar, Ei îl onoraseră, iar în ceasul cercării îi onoră și El pe ei. Taina a fost descoperită lui Daniel; așa că el merse în grabă să ceară audiență la împărat.

Prizonierul iudeu stătea acum în fața suveranului celei mai puternice împărății, din câte au fost vreodată pe pământ. Împăratul era cufundat în mare tristețe în ciuda tuturor bogățiilor și măririi sale; dar tânărul exilat stătea plin de pace și fericire în Dumnezeul Său. Dacă a existat vreodată pentru Daniel vreun timp, când să se

poată înălța pe sine însuși și să-și scoată în evidență bunătatea și înțelepciunea sa aleasă, era acum. Dar prima sa străduință era de a abate de la sine orice onoare și de a înălța pe Dumnezeu, Izvorul a toată înțelepciunea.

„Ce cere împăratul este o taină pe care înțelepții, cititorii în stele, vrăjitorii și ghicitorii nu sunt în stare s-o descopere împăratului. Dar este în ceruri un Dumnezeu, care descoperă tainele și care face cunoscut împăratului Nebucadnețar ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă” Daniel 2, 27-28. Împăratul asculta cu o atenție solemnă, când i se repeta orice amănunt din visul pe care îl uitase; și când i se dădu cu credincioșie și tălmăcirea, el simți că se poate baza pe aceasta, ca fiind o descoperire divină.

Adevărurile solemne cuprinse în această viziune de noapte, au făcut o adâncă impresie asupra sufletului suveranului și în umilință și respect Sfânt el căzu și se închină, zicând: „Cu adevărat, Dumnezeul vostru este Dumnezeul dumnezeilor și Domnul împăraților și El descoperă tainele” Idem 47.

Chipul de aur

O lumină venind direct din cer a fost îngăduită asupra împăratului Nebucadnețar și pentru un scurt timp el fusese mișcat de temerea de Dumnezeu. Dar cei câțiva ani de prosperitate după aceia i-au umplut inima de mândrie și a uitat să mai recunoască pe viul Dumnezeu. El se dedică idolatriei cu și mai mare zel și bigotism.

Din comorile câștigate ca pradă de război, el a făcut un chip de aur, care să reprezinte pe acela pe care îl văzuse în vis, și-l ridică în câmpia Dura; apoi porunci, sub amenințare cu moartea, tuturor dregătorilor și întregului popor, să se închine înaintea lui. Această statuie era înaltă de vreo treizeci de metri și lată de trei și avea în fața aceluiași popor idolatru înfățișarea cea mai impunătoare și maiestooasă. Se dăduse și o proclamație, care chema pe toți oamenii de seamă ai împărăției să se adune la inaugurarea chipului, ca la sunetul instrumentelor muzicale, să cadă cu fața la pământ și să se închine. Oricine ar fi ezitat să facă aceasta, avea să fie aruncat îndată în cuptorul care ardea cu foc.

Nici o teamă de mânia împăratului

Ziua hotărâtă sosi și gloata uriașă era adunată, când se aduse la cunoștința împăratului că trei iudei pe care el îi pusese peste provincia Babilonului, nu vor să se închine chipului. Aceștia erau cei trei tovarăși ai lui Daniel, cărora împăratul le dăduse numele: șadrac, Meșac și Abed-Nego. Plin de furie, monarhul îi chemă înaintea lui, și arătându-le cuptorul încins de văpaia focului, le-a spus că aceasta va fi pedeapsa lor dacă nu vor să asculte de el

Zadarnice au fost amenințările împăratului. El nu putea abate pe acești bărbați nobili de la credințioșia lor față de Marele Cărmuitor al popoarelor. Ei învățaseră din istoria părinților lor că neascultarea față de Dumnezeu aduce dezonoare, nenorocire și ruină și că temerea de Domnul nu numai că este începutul înțelepciunii, ci e și temelia oricărei prosperități adevărate. Ei priveau cu liniște la

cuptorul încins și la gloata idolatră. Ei se încrezuseră în Dumnezeu, iar El n-avea să-i părăsească acum. Răspunsul lor a fost respectuos, dar hotărât, „Să știi împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi și nici nu ne vom închina chipului de aur, pe care l-ai înălțat!” Daniel 3, 18.

Trufașul monarh era înconjurat de oamenii mari ai săi, dregătorii împărăției și de armata sa care cucerise națiuni și toți se uneau ca să-l aplaude ca având înțelepciunea și puterea zeilor. În mijlocul acestei manifestări impunătoare stăteau cei trei tineri iudei, refuzând cu statornicie să asculte de porunca împăratului. Ei ascultaseră de legile Babilonului, în măsura în care acestea nu veneau în conflict cu cerințele lui Dumnezeu și nu s-ar fi abătut nici cât un fir de păr de la împlinirea datoriei pe care o făgăduiseră Creatorului lor.

Furia împăratului nu mai cunoștea margini. Să fie tocmai în culmea puterii și a gloriei sale și să-l provoace astfel reprezentanții unui popor disprețuit și captiv, era o insultă pe care spiritul său mândru nu putea s-o suporte. Cuptorul înfricoșător fu încins apoi de șapte ori mai mult ca de obicei, și în acesta au fost aruncați acești prizonieri iudei. Atât de puternică era văpaia flăcărilor, încât bărbații care i-au aruncat în cuptor au fost uciși.

Înainte Celui Nemărginit

Deodată fața împăratului îngălbeni de spaimă. Ochii săi erau ațintiți la văpaia flăcărilor și întorcându-se către sfetnicii săi, zise; „N-am aruncat noi în mijlocul focului trei oameni legați?” Idem 24.

Ei au răspuns: „Negreșit, împărate!” Apoi monarhul exclamă: „Ei bine, eu văd patru oameni umblând slobozi în mijlocul focului și nevătămați; și chipul celui de-al patrulea seamănă cu al unui fiu de Dumnezeu!” Idem 25.

Când Hristos se descoperă fiilor oamenilor, o putere nevăzută vorbește sufletelor lor. Ei se simt ca în prezența Celui Nemărginit. În fața Maiestății Sale, împăratul și nobilii săi tremurau și au fost siliți să recunoască toți că Dumnezeu cel viu este mai presus de orice putere pământească.

Pătruns de remușcări și rușine, împăratul exclamă: „Slujitorii Dumnezeului Celui Prea înalt, ieșiți afară!” Idem 26. Iar ei ieșind, se înfățișară nevătămați în fața mulțimii nesfârșite și nici un miros de foc nu era pe îmbrăcămintea lor. Această minune produse o schimbare bruscă asupra poporului. Acel chip mare de aur care fusese ridicat cu atâta pompă, a fost uitat. Iar împăratul publică un decret, ca oricine va vorbi împotriva Dumnezeului acestor bărbați să fie omorât, „pentru că nu este nici un alt Dumnezeu, care să poată izbăvi în felul acesta” Idem 29.

O integritate statornică și o viață sfințită

Acești trei iudei aveau adevărata sfințire. Un creștin credincios principiilor nu se va opri să cumpănească consecințele. El nu se va întreba: ce vor gândi oamenii despre mine, dacă voi face aceasta? Sau, ce urmare va avea aceasta asupra intereselor mele pământești? Dimpotrivă, dorința cea mai fierbinte a copiilor lui Dumnezeu va fi,

de a ști ce cere El de la dânșii să facă, pentru ca faptele lor să-L poată proslăvi. Domnul a luat măsuri îndestulătoare ca inima și viața tuturor urmașilor Săi să fie stăpânite de harul divin, pentru ca ei să fie ca niște lumini strălucitoare în lume.

Acești iudei credincioși aveau din naștere talente mari; ei se bucuraseră de cea mai înaltă cultură intelectuală și acum aveau locuri de mare cinste; dar toate acestea nu i-au făcut să uite pe Dumnezeu. Puterile lor erau supuse influenței sfințitoare a harului divin. Prin integritatea lor statornică, ei au vestit laudele Aceluia care îi chemase de la întuneric la lumina Sa minunată. Prin liberarea lor supranaturală, se dădu pe față puterea și maiestatea lui Dumnezeu înaintea acelei gloate numeroase. Isus însuși a trecut alături de ei în cuptorul de foc și prin strălucirea prezenței Sale, împăratul cel trufaș al Babilonului fu convins că nu poate fi altul decât Fiul lui Dumnezeu. Lumina cerească se revărsa de la Daniel și de la tovarășii săi, până când toți cei din jurul lor au înțeles credința care le înnobilase viața și le înfrumusețase caracterul. Prin eliberarea slujitorilor Săi credincioși, Domnul declară, că El va apăra pe cel apăsător și va înlătura toate puterile pământești care vor să calce în picioare autoritatea Dumnezeului Cerului.

O învățătură pentru cei fricoși

O, ce învățătură este dată prin aceasta celor fricoși, șovăitori și timizi în lucrarea lui Dumnezeu. Dar ce încurajare pentru cei care nu dau înapoi de la îndeplinirea datoriei lor din cauza amenințărilor sau primejdiei! Aceste caractere credincioase și statornice dădeau pe

față valoarea sfințeniei fără să aibă de gând să câștige și vreo onoare înaltă. S-ar putea ca mărimea binelui săvârșit de creștinii oarecum neluați în scamă, dar totuși consacrați, să nu poată fi apreciată decât atunci când raportul vieții lor va fi făcut cunoscut, când judecata se va ține și cărțile cerului vor fi deschise.

Hristos Se identifică cu interesele acestei clase; El nu Se rușinează să-i numească frații Săi. Ar trebui să fie o sută de aceștia între noi, acolo unde acum nu e decât unul. Viața lor este atât de alipită de Dumnezeu și atât de armonizată cu voința Sa, incit ei vor străluci și vor răspândi lumină, fiind pe deplin sfințiți la corp, suflet și spirit.

Lupta între fiii luminii și fiii întunericului se continuă fără încetare. Cei care rostesc Numele lui Hristos trebuie să se trezească din acea letargie care le paralizează străduințele și să facă față răspunderilor solemne care apasă asupra lor. Toți ce fac aceasta se pot aștepta ca puterea lui Dumnezeu să se descopere prin ei. Fiul lui Dumnezeu, Răscumpărătorul lumii, va fi reprezentat prin cuvintele și faptele lor, iar Numele lui Dumnezeu va fi proslăvit.

„Ca și în zilele lui șadrac, Meșac și Abed-Nego, tot astfel și la sfârșitul acestui pământ, Domnul va lucra cu mare putere pentru apărarea acelor care țin cu statornicie la dreptate, Acela care a însoțit pe cei trei iudei în mijlocul cuptorului de foc, va fi și cu urmașii Săi oriunde unde vor fi duși. Prezența Sa, care va merge cu ei, îi va mângâia și sprijini. În mijlocul timpului de strâmtorare -- o strâmtoare cum n-a mai fost de când sunt neamurile -- aleșii Săi vor

sta neclintiți. Satana și cu toate oștirile celui rău, nu va putea fi în stare să nimicească nici pe cel mai slab dintre sfinții lui Dumnezeu. Îngerii, care excelează în putere, îi vor proteja, iar Iehova va veni în ajutorul lor, descoperindu-Se ca «Dumnezeul dumnezeilor» și în stare a salva pe toți aceia care își pun încrederea în El.” -- Profeti și regi, 374.

Capitolul 5

Daniel în groapa cu lei

Când Dariu se urcă pe tronul Babilonului, el procedă numaidecât la reorganizarea statului. El „a pus peste împărăția sa o sută douăzeci de dregători”; „a pus în fruntea lor trei căpetenii, în numărul cărora era și Daniel”. Daniel 6, 1-2. „Daniel însă întrecea pe toate aceste căpetenii și pe dregători, pentru că în el era un duh înalt; și împăratul se gândea să-l pună peste toată împărăția” Idem 3. Demnitatea oferită lui Daniel a stârnit gelozia conducătorilor împărăției. Guvernatorii și dregătorii au căutat să găsească vreun motiv de învinuire împotriva lui. „Dar nu au putu să găsească nimic, nici un lucru vrednic de mustrare, pentru că el era credincios și nu se găsea nici o greșală la el și nici un lucru rău” Idem 4.

Ce învățătură, e înfățișată aici pentru toți creștinii! Ochii cei pătrunzători ai geloziei erau îndreptați asupra lui Daniel zi după zi; pândirea lor devenise și mai ageră, din cauza urii lor, și totuși nici un cuvânt sau faptă din viața lui ei n-o puteau face să apară ca „un lucru rău”. și totuși el nu se pretindea a fi Sfânt; ci făcea ceva ce era infinit mai bine: el ducea o viață de credincioșie și consacrare.

Un complot satanic

Cu cât umblarea lui Daniel era mai mult fără prihană, cu atât mai mult se întetea ura vrăjmașilor împotriva lui. Ei erau plini de

furie pentru că nu puteau găsi nimic rău în caracterul său, sau în îndeplinirea îndatoririlor sale, pe care ci să sprijine o plângere împotriva lui. „Atunci oamenii aceștia au zis: «Nu vom găsi nici un cuvânt de plângere împotriva acestui Daniel afară numai dacă am găsi vreunul în Legea Dumnezeului lui»” Idem 5. De trei ori pe zi se ruga Daniel către Dumnezeul cerului. Aceasta era unica învinuire care putea îi adusă împotriva lui.

A fost totuși născocit un plan, prin care să se aducă nimicirea, lui. Vräjmașii săi s-au adunat la palat și au rugat pe împărat să dea un decret ca nici o persoană din toată împărăția lui să nu ceară vreun lucru de la vreun dumnezeu sau de la vreun om, afară de împăratul Dariu; aceasta pentru un timp de treizeci de zile. Orice călcare a acestui decret să fie pedepsită cu aruncarea vinovatului în groapa cu lei. împăratul nu știa nimic despre ura acestor oameni împotriva lui Daniel și nu bănuia că acest decret îl va atinge cumva pe el. Prin lingușire, ei au făcut pe împărat să creadă, că acest decret va contribui foarte mult la onoarea lui. Cu zâmbetul unui triumf satanic pe fețele lor, ei plecară din fața împăratului și se bucurau cu toții de cursa pe care o întinseseră pentru servul lui Dumnezeu.

O pildă de curaj și credincioșie

Împăratul a dat acest decret, iar Daniel a luat cunoștință de planul vrăjmașilor săi de a-l nimici. Dar el nu-și schimbă cu nimic comportarea sa.

El își îndeplinea liniștit mai departe datoriile sale și la ora

rugăciunii intra în camera sa. Cu ferestrele deschise către Ierusalim, își înălța cererile către Dumnezeu cerului. Prin acest fel de a fi, el arăta fără teamă că nici o putere pământească nu are dreptul să se așeze între el și Dumnezeu său și să-i poruncească la cine trebuie sau nu trebuie să se închine. Ce bărbat nobil și de principii! El rămâne în fața lumii de astăzi ca un exemplu vrednic de laudă în ce privește îndrăzneala și credincioșia creștinului. El se îndreaptă către Dumnezeu cu toată inima sa, deși știa că devoțiunea sa era pedepsită cu moartea.

Următorii săi l-au pândit o zi întreagă. De trei ori s-au dus la camera sa și de trei ori au auzit ei glasul rugăciunii sale stăruitoare. În dimineața zilei următoare a fost deja dusă împăratului vestea că Daniel, unul dintre captivii lui Iuda, a nesocotit decretul său. când monarhul auzi aceste cuvinte, de îndată ochii i s-au luminat și văzu cursa care fusese pusă. El era acum foarte nemulțumit că dăduse un astfel de decret și s-a străduit până la apusul soarelui de a găsi vreun plan prin care să scape pe Daniel. Dar vrăjmașii profetului anticipând aceasta, au venit înaintea împăratului cu aceste cuvinte: „Să știi, împărate, că, după legea Mezilor și Perșilor, orice oprire sau poruncă întărită de împărat, nu se poate schimba!” Atunci împăratul a poruncit să aducă pe Daniel și să-l arunce în groapa cu lei. Împăratul a luat cuvântul și a zis lui Daniel: „Dumnezeul tău, căruia necurmat îi slujești să te scape!”, Idem 15-16. O piatră a fost pusă la gura gropii cu lei, care a fost sigilată cu inelul împăratului, „împăratul s-a întors apoi la palatul său, a petrecut noaptea fără să mănânce, nu i s-a adus nici o țuitoare, și n-a putut să doarmă” Idem 18.

„Dumnezeul meu a, trimis pe îngerul Său”

În zorii zilei următoare, monarhul alergă la groapa cu lei și strigă: „Daniele, robul Dumnezeului celui viu, a putut Dumnezeul tău căruia îi slujești necurmat, să te scape de lei?” Idem 20. Glasul profetului a fost auzit ca răspuns: „Veșnic să trăiești, împărate. Dumnezeul meu a trimis pe îngerul Său și a închis gura leilor, care nu mi-au făcut nici un rău, pentru că am fost găsit nevinovat înaintea Lui, și nici înaintea ta, împărate, n-am făcut nimic rău!”

„Atunci împăratul s-a bucurat foarte mult și a poruncit să scoată pe Daniel din groapă. Daniel a fost scos din groapă și nu s-a găsit nici o rană pe el, pentru că avusese încredere în Dumnezeul său” Idem 22-23. în felul acesta a fost eliberat slujitorul lui Dumnezeu. și cursa pe care vrăjmașii lui o puseseră pentru nimicirea sa a adus propria lor pieire. La porunca împăratului, ei au fost aruncați în groapă și imediat au fost sfâșiați de fiarele sălbatice.

Capitolul 6

Rugăciunea lui Daniel

Când timpul celor șaptezeci de ani de captivitate se apropia de încheiere, inima lui Daniel a început să fie foarte mult frământată de profețiile lui Ieremia. El vedea că a sosit timpul, când Dumnezeu avea să dea poporului Său ales o altă cercare. Cu post, cu umilință și rugăciune, el implora pe Dumnezeul cerului pentru Israel, prin aceste cuvinte: „Doamne Dumnezeule mare și înfricoșat, Tu, care ții legământul și dai îndurare celor ce Te iubesc și păzesc poruncile Tale! Noi am păcătuit, am săvârșit nelegiuire, am fost răi și îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile și orânduirile Tale. N-am ascultat de robii Tăi, proorocii, care au vorbit în Numele Tău, împăraților noștri, căpeteniilor noastre, părinților noștri și către tot poporul țării” Daniel 9, 4-6.

Daniel nu aducea propria sa credințioasă înaintea Domnului, în loc să susțină că ar fi curat și Sfânt, acest profet onorat s-a identificat cu păcătoșii adevărați ai lui Israel, înțelepciunea pe care Dumnezeu i-o dăduse era mult mai mare decât înțelepciunea marilor bărbați ai lumii, întocmai după cum lumina soarelui e mai strălucitoare decât lumina slabă a stelelor pe cerul amiezii. Totuși astfel de rugăciuni se înălțau de pe buzele acestui bărbat atât de mult onorat de către cer. Cu e adâncă umilință, cu lacrimi și cu o inimă zdrobită, el se ruga pentru sine și pentru poporul său. El își goli sufletul înaintea lui Dumnezeu, mărturisind propria sa nevrednicie și recunoscând

mărimea și maiestatea Domnului.

Seriozitate și evlavie

O, ce seriozitate și ce evlavie dădeau pe față cererile sale! El înălța mâini credincioase către cer ca să prindă făgăduințele niciodată înșelătoare al Celui Prea înalt. Sufletul său se lupta în agonie. și el primi dovada, că rugăciunea sa a fost ascultată. Atunci el știa, că biruința e de partea sa, Dacă noi, ca popor, ne-am ruga cum se ruga Daniel și ne-am lupta cum se lupta el, smerindu-ne sufletele înaintea lui Dumnezeu, atunci am primi un răspuns vădit la rugăciunile noastre, cum i s-a dat și lui Daniel. Ascultați cum înfățișa el cazul său la curțile cerului:

„Pleacă urechea, Dumnezeule și ascultă! Deschide ochii și privește la dărâmături le noastre și la cetatea peste care este chemat Numele tău! Căci nu pentru neprihănirea noastră îți aducem noi cererile noastre, ci pentru îndurările Tale cele mari. Ascultă, Doamne! Iartă, Doamne! Ia aminte, Doamne! Lucrează și nu zăbovi, din dragoste pentru Tine, Dumnezeul meu! Căci Numele Tău este chemat peste Cetatea Ta și peste poporul Tău” Idem 18.19.

Acest bărbat al lui Dumnezeu se ruga și cerea binecuvântarea cerului asupra poporului Său și o cunoștința lămurită a voinței divine. Povara sufletului său era pentru Israel, care nu respectase Legea lui Dumnezeu în adevăratul înțeles al cuvântului. El recunoștea că toate nenorocirile care au venit asupra lor, au fost o urmare a călcării acestei Legi sfinte. El zicea: „Noi am păcătuțit, am

săvârșit nelegiuire,... căci din pricina păcatelor noastre și din pricina nelegiuirilor părinților noștri este Ierusalimul și poporul Tău de ocară tuturor celor ce ne înconjoară” Ver 15-16. Iudeii își pierduseră acel caracter deosebit și Sfânt, ca popor ales al lui Dumnezeu. „Ascultă dar, acum, Dumnezeul nostru rugăciunea și cererile robului Tău, și, pentru dragostea Domnului, fă să strălucească Fața Ta peste Sfântul Tău locaș pustiit” Idem 17. Inima lui Daniel se îndrepta cu un dor fierbinte către sanctuarul pustiit al lui Dumnezeu. El știa că ei nu puteau ajunge din nou la propășire decât atunci, când Israel avea să se întoarcă de la nesocotirea Legii lui Dumnezeu, ajungând umiliți, credincioși și ascultători.

Solul ceresc

Pe când Daniel stăruia în rugăciune, îngerul Gabriel s-a coborât repede din curțile cerești pe pământ, ca să-i spună că cererile lui au fost auzite și ascultate. Acest înger puternic fusese însărcinat să-l facă să priceapă, să înțeleagă și să descopere înaintea lui tainele veacurilor viitoare. În felul acesta, pe când el căuta cu seriozitate să înțeleagă și să priceapă adevărul, Daniel a fost adus în legătură cu solul trimis de cer.

Ca răspuns la rugăciunea sa, Daniel nu numai că a primit lumina și adevărul de care el și poporul său aveau cea mai mare nevoie, ci el primi și o descoperire a marilor evenimente viitoare, până la venirea Mântuitorului lumii. Aceia care pretind a fi sfinți, dar n-au nici o dorință de a cerceta Sfintele Scripturi sau de a se lupta cu Dumnezeu în rugăciune, pentru a dobândi o înțelegere mai

lămurită a adevărului biblic, nu știu ce înseamnă adevărata sfințire.

Daniel vorbea cu Dumnezeu, iar cerul era deschis în fața lui. Dar înalta cinste arătată lui era urmarea umilinței și a cercetării lui serioase. Toți cei ce cred din inimă Cuvântul lui Dumnezeu vor flămânzi și înseta după cunoștința voinței Sale. Dumnezeu este autorul adevărului. El iluminează priceperea întunecată și dă minții omenești putere ca să cuprindă și să înțeleagă adevărurile descoperite de El.

Căutarea înțelepciunii de la Dumnezeu

Cu prilejul descris mai sus, îngerul Gabriel împărtășea lui Daniel toate învățăturile pe care el era în stare să le cuprindă cu mintea sa. La câțiva ani mai târziu, profetul dorea să afle ceva mai mult din cele care acum nu erau încă lămurite pe deplin și iarăși căută, prin rugăciuni, lumină și înțelepciune de la Dumnezeu. „În vremea aceea, eu, Daniel, trei săptămâni am fost în jale. N-am mâncat deloc pâine aleasă, nu mi-a intrat în gură nici carne, nici vin și nici nu m-am uns deloc... Apoi am ridicat, ochii, m-am uitat și iată că acolo stătea un om îmbrăcat în haine de in și încins la mijloc cu un brâu de aur din Ufaz. Trupul era ca o piatră de hrisolit, fața îi strălucea ca fulgerul și ochii îi erau ca niște flăcări de foc; dar brațele și picioarele semănau cu niște aramă lustruită și glasul lui era ca glasul unei mari mulțimi” Daniel 10, 2-6.

Această descriere se aseamănă cu cea dată lui Ioan, când Domnul Hristos i se descoperi pe insula Patmos. Persoana care s-a

înfățișat înaintea lui Daniel, nu putea fi alta decât Fiul lui Dumnezeu. Domnul a venit însă cu un alt sol ceresc la Daniel ca să-i facă cunoscut ce avea să se întâmple în zilele din urmă.

Marile adevăruri descoperite prin cuvântul Mântuitorului lumii sunt pentru cei care cercetează după adevăr ca după comori ascunse. Daniel era acum un bărbat înaintat în vârstă. El își petrecuse viața în mijlocul cultului unei curți păgâne și spiritul său fusese împovărat de administrarea unui mare imperiu. Totuși el se întorsese de la toate acestea ca să-și smerească sufletul înaintea lui Dumnezeu și ca să caute să cunoască planurile pentru viitor ale Celui Prea Înalt. și, ca răspuns la cererile sale fierbinți fu dată lumină de la curțile cerești pentru aceia care aveau să trăiască în zilele din urmă. Cu câtă seriozitate deci, ar trebui să căutăm pe Dumnezeu, ca să deschidă priceperea noastră spre a înțelege adevărurile trimise nouă din cer!

„Eu, Daniel, am văzut singur vedenia; dar oamenii care erau cu mine n-au văzut-o; totuși au fost apucați de o mare spaimă și au luat-o la fuga ca să se ascundă!... Puterile m-au lăsat, culoarea mi s-a schimbat, fața mi s-a slăbit și am pierdut orice vlagă” Idem 7-8. Toți cei ce sunt cu adevărat sfinți vor face o experiență asemănătoare. Cu cât mai lămurite vor fi vederile lor despre mărimea, strălucirea și desăvârșirea lui Hristos, cu atât mai viu își vor vedea ei propriile lor slăbiciuni și nedesăvârșiri. Atunci ei nu vor mai avea înclinația de a pretinde că au un caracter fără prihană; ceea ce li se păruse a fi drept și plăcut în ei înșiși, se va vedea că este nevrednic și stricacios, față de curăția și strălucirea lui Hristos. Numai când oamenii sunt despărțiți de Dumnezeu, când au vederi nelămurite despre Hristos,

atunci zic: „sunt fără păcat, sunt Sfânt”.

Gabriel apăru în fața profetului, adresându-i-se astfel: „Daniele, om prea iubit și scump, fii cu luare aminte la cuvintele pe care ți le voi spune acum și stai în picioare în locul unde ești; căci acum sunt trimis la tine!” După ce mi-a vorbit astfel, am stătut în picioare tremurând. El mi-a zis: „Daniele, nu te teme de nimic! Căci cuvintele tale au fost ascultate din cea dintâi zi, când ți-ai pus inima ca să înțelegi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău și tocmai din pricina cuvintelor tale vin eu acum!” Idem 11-12.

Lui Daniel i se dă onoare împărătească

O, ce onoare fu dată lui Daniel de Maiestatea Cerului! El îmbărbăta pe slujitorul Său care stătea tremurând, și-l asigură că rugăciunea sa a fost auzită în cer. Ca răspuns la acea rugăciune fierbinte, îngerul Gabriel a fost trimis să lucreze asupra inimii împăratului persan. Împăratul se împotrivi lucrării Spiritului lui Dumnezeu timp de trei săptămâni, pe când Daniel postea și se ruga, dar Prințul cerului, Arhanghelul Mihail, fu trimis să schimbe inima încăpățânată a împăratului ca să ia unele măsuri hotărâtoare prin care să răspundă la rugăciunea lui Daniel.

„Pe când îmi spunea el aceste lucruri, eu mi-am plecat ochii în pământ și am tăcut. Și iată că cineva care avea înfățișarea fiilor oamenilor s-a atins de buzele mele... Apoi mi-a zis: «Nu te teme de nimic, om prea iubit! Pace ție! Fii tare și cu inimă!» și pe când îmi vorbea el, am prins iar putere și am zis: «Vorbește, domnul meu,

căci m-ai întărit!», Idem 15-19”. Atât de mare era strălucirea divină descoperită lui Daniel, încât el n-a putut s-o privească. Apoi trimisul Cerului își acoperi strălucirea prezenței sale și apăru în fața profetului cu „înfățișarea fiilor oamenilor”. Prin puterea sa divină, ei întări pe acest bărbat al neprihănirii și al credinței, ca să poată asculta solia trimisă lui de Dumnezeu.

Daniel era un slujitor devotat al Celui Prea înalt. Viața sa lungă a fost plină de fapte nobile de servire pentru Maestrul său. Curăția sa de caracter și credincioșia sa nestrămutată erau pe măsură cu umilința inimii sale și cu smerirea sufletului său înaintea lui Dumnezeu. Repetam: Viața lui Daniel este o ilustrare inspirată de adevărată sfințire.

Capitolul 7

Caracterul lui Ioan

Apostolul Ioan s-a deosebit dintre frații săi ca fiind „ucenicul pe care îl iubea Isus”. El nu era câtuși de puțin fricos, slab sau șovăitor în caracter și, totuși, avea o dispoziție amabilă și o inimă caldă și iubitoare. El părea a se bucura într-un sens deosebit de prietenia lui Hristos și a primit multe dovezi despre încrederea și iubirea Mântuitorului. El era unul dintre cei trei cărora le fusese îngăduit să fie martorii strălucirii lui Hristos pe Muntele schimbării la față, și ai agoniei Sale din Ghetsemani; și grijii lui Ioan a încredințat Domnul pe mama Sa, în acele ultime ceasuri ale agoniei Sale pe cruce.

La simpatia Mântuitorului pentru ucenicul cel iubit s-a răspuns cu toată tăria unui devotament plin de căldură, Ioan s-a prin de Isus cum se prinde vița de aracul înfipt bine. Pentru cauza Maestrului său, el a înfruntat cu îndrăzneală primejdiile sălii de judecată și a rămas lângă cruce, iar la vestea că Hristos a înviat, el a alergat la mormânt și a întrecut în zelul său chiar și pe Petru ce! iute în toate.

Iubirea lui Ioan pentru Maestrul său nu era numai o prietenie omenească, ci era iubirea unui păcătos căit care simțea că a fost răscumpărat prin sângele prețios al lui Hristos. El prețuia ca pe cea mai înaltă onoare lucrarea și suferința în serviciul Domnului. Iubirea lui pentru Isus îl mâna să iubească pe toți aceia pentru care a murit

Hristos. Religia lui era de un caracter practic. El a înțeles că iubirea de Dumnezeu se dă pe față prin iubirea copiilor Săi. El era auzit adesea repetând cuvintele: „Prea iubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să noi iubim și noi unii pe alții” 1 Ioan 4, 11. „Noi îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi. Dacă zice cineva: «Eu iubesc pe Dumnezeu», și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?”, Idem 19-20. Viața apostolului era în armonie cu învățăturile sale. Iubirea pentru Hristos care ardea în inima sa, îl mâna să depună cea mai serioasă și mai deplină activitate pentru semenii săi și în deosebi pentru frații săi din comunitatea creștină. El era un predicator puternic, zelos și de o seriozitate adâncă, iar cuvintele sale erau însoțite de o mare putere de convingere.

Reînnoit prin har

Iubirea nestrămutată și devotamentul dezinteresat dat pe față în viața și caracterul lui Ioan, oferă învățături de o mare valoare pentru biserica creștină, Unii pot să-și închipuie că el ar fi avut această iubire din alt izvor decât harul divin; dar Ioan avusese, de la natura, defecte serioase în caracterul său; el fusese mândru și ambițios. și gata să răspundă la orice nesocotire sau jignire.

Cordialitatea și ardoarea simpatiei lui Ioan pentru Maestrul său nu era produsă de iubirea lui Hristos pentru el, ci era efectul acestei iubiri. Ioan dorea să ajungă asemenea lui Isus și sub lucrarea înnoitoare a iubirii lui Hristos, el a ajuns să fie blând și smerit cu

inima. Eul său personal era ascuns în Hristos. El era strâns unit de Viața cea vie și, în felul acesta, a devenit părtaș de fire divină. Aceasta va fi totdeauna urmarea părtășiei cu Hristos. Aceasta este adevărata sfințire.

În caracterul cuiva pot să existe defecte vădite, dar când ajunge un adevărat ucenic al lui Isus, puterea harului dumnezeiesc face din el o faptura nouă. Iubirea lui Hristos îl preschimbă și îl sfințește, Dar când aceia care pretind a fi creștini nu ajung prin religia lor să fie mai buni bărbați și mai bune femei în toate împrejurările vieții lor -- ca niște vii reprezentanți ai lui Hristos, în dispoziția și caracterul lor -- atunci nu sunt ai Lui.

Exemple de transformarea caracterului

Odată, Ioan a intrat într-o cearta cu unii dintre ucenici, vrând să știe care dintre ei trebuia să fie socotit ca cel mai mare. Ei nu aveau de gând ca discuția lor să ajungă până la urechile Maestrului lor; dar Isus le citea inimile și folosi prilejul pentru a da ucenicilor Săi o lecție de umilință. Aceasta nu numai pentru micul grup, care asculta cuvintele Sale, ci ca să rămână scrise spre binele tuturor urmașilor Săi până la sfârșitul timpului. Atunci Isus a șezut jos, a chemat pe cei doisprezece și le-a zis: „Dacă vrea cineva să fie cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă dintre toți și slujitorul tuturor” Marcu 9, 35.

Aceia care au Spiritul lui Hristos nu vor avea ambiția ca să ocupe vreun loc mai presus de frații lor. Numai cei care sunt mici în

ochii lor vor fi socotiți mari înaintea lui Dumnezeu. „și a luat un copilaș și l-a așezat în mijlocul lor; apoi l-a luat în brațe și le-a zis: «Oricine primește pe unul din acești copilași, în Numele Meu, Mă primește pe Mine; și oricine Mă primește pe Mine, nu Mă primește pe Mine, ci pe Cel ce M-a trimis pe Mine»” Idem 36-37.

O, ce învățătură prețioasă este aceasta pentru urmașii lui Hristos! Cei care trec cu vederea datoriile vieții ce le stau în cale, care trec cu vederea a fi miloși și buni, amabili și buni, amabili și iubitori, chiar față de un copilaș, trec cu vederea pe Hristos. Ioan a simțit puterea acestei învățături și a tras foloase din ea.

Într-o altă ocazie, fratele său Iacov împreună cu el au văzut un om că scotea demoni în Numele lui Isus și pentru că nu s-a unit îndată cu ceata lor, ei au găsit cu cale că el n-ar avea dreptul să facă această lucrare și, de aceea, l-au oprit. În sinceritatea inimii sale, Ioan povestește această întâmplare Maestrului său. Isus zise: „Nu-l opriți, căci nu este nimeni care să facă minuni în Numele Meu și să Mă poată vorbi de rău îndată după aceea. Cine nu este împotriva noastră, este pentru noi” Idem 39-40.

Altădată, Iacov și Ioan au cerut, prin mama lor, să li se dea cele mai înalte locuri de cinste în împărăția lui Hristos. Mântuitorul le-a răspuns: „Voi nu știți ce cereți” Marcu 10, 38. Cât de puțini dintre noi înțeleg adevărata însemnătate a rugăciunilor noastre! Isus cunoștea sacrificiul nemărginit prin care trebuia să se răscumpere acea mărire și de aceea „pentru bucuria care le era pusă în față, El a suferit crucea și a nesocotit ocară” Evrei 12, 2. Această bucurie era

aceea de a vedea suflete mântuite prin umilirea Sa, prin suferințele și prin vărsarea sângelui Său,

Aceasta era mărirea pe care avea s-o primească Hristos și de care acești doi ucenici doreau să se facă părtași. Isus i-a întrebat: „Puteți bea paharul pe care îl voi bea Eu și să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu? Dar ei au răspuns: Putem!” Marcu 10, 38-39.

Cât de puțin înțelegeau ei însemnătatea acestui botez! Isus „le-a răspuns: «Este adevărat că veți bea paharul Meu și veți fi botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu; dar a șede la dreapta și la stânga Mea nu atârnă de Mine s-o dau, ci este păstrată pentru aceia pentru care a fost pregătită»” Idem 42-45.

Mustrarea mândriei și ambiției

Isus cunoștea motivele care determinau această cerere și, de aceea, a mustrat mândria și ambiția acestor doi ucenici: „știți că domnitorii neamurilor domnesc peste ele și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire. Intre voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie rob. Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I Se slujească; ci El să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” Idem 42-45.

Altădată, Hristos trimise niște soli înaintea Lui într-un sat de samariteni, rugind pe săteni să pregătească ceva pentru odihna Sa și

a ucenicilor Săi. Dar când Mântuitorul Se apropie de cetate, părea că vrea să treacă pe lângă ei și să meargă spre Ierusalim. Aceasta trezi vrăjmășia samaritenilor și în loc să trimită soli ca să-L cheme sau să-L roage să rămână la dânșii, ei au zăbovit să-I arate bunăvoința, așa cum ar fi făcut față de un călător de rând. Isus nu constrângea pe nimeni să-L primească, iar samaritenii pierdură binecuvântarea, care le-ar fi fost dăruită, dacă L-ar fi rugat să rămână oaspetele lor.

Ne mirăm, poate, de felul nepoliticos în care aceștia s-au purtat față de Maiestatea cerului; dar de câte ori și noi -- care mărturisim a fi urmașii lui Hristos -- nu ne facem vinovați de aceeași nepăsare. Stăruim noi oare ca Isus să-și facă locuință în inimile și căminele noastre? El e plin de iubire, de har, de binecuvântare și e gata să reverse aceste daruri peste noi; dar, ca și samaritenii, deseori noi suntem mulțumiți fără ele.

Ucenicii înțelesesem dorința lui Hristos de a binecuvânta cu prezența Sa pe samariteni, dar când au văzut răceala, gelozia și lipsa de respect arătată Maestrului lor, s-au umplut de mirare și indignare. Îndeosebi Iacov și Ioan s-au aprins foarte tare. Să vadă pe Acela pe care ei îl adorau atât de mult, că e primit astfel, părea pentru ei o crimă prea mare spre a fi lăsată să treacă nepedepsită de îndată. În zelul lor, ei ziseră: „Doamne, vrei să poruncim să se pogoare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut Ilie?” Luca 9, 54. Ei vorbeau de nimicirea sutașilor sirieni și a cetelor lor, trimise să prindă pe profetul Ilie.

Isus muștră pe ucenicii Săi, zicându-le; „Nu știți de ce duh

sunteți însuflețiți! Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască” Idem 55-56. Ioan și ceilalți ucenici erau într-o școală în care Hristos le era Învățătorul. Aceia care erau gata să-și vadă lipsurile și să-și îndrepte caracterul, aveau acum un prilej nimerit, Ioan aduna orice învățătură ca pe niște mărgăritare prețioase și se străduia neîncetat să-și potrivească viața cu Modelul divin. Învățăturile lui Isus, care scoteau la lumină blândețea, umilința și dragostea, ca fiind cele mai de seama însușiri pentru creșterea în har și pentru a face pe cineva destoinic pentru lucrarea Sa, erau de cel mai mare preț pentru Ioan. Aceste învățături sunt rostite și pentru noi cei de astăzi, atât fiecăruia în parte, cât și ca frați în comunitate -- cum au fost și pentru cei dintâi ucenici ai lui Hristos.

Ioan și Iuda

O învățătură bogată poate fi luată din contrastul izbitor dintre caracterul lui Ioan și al lui Iuda. Ioan era o ilustrație vie a sfințeniei. Iuda avea și el o înfățișare de evlavie, dar caracterul său era mai mult diavolesc decât divin. El spunea că e ucenic al lui Hristos, dar îl tăgăduia prin cuvintele și faptele lui. Iuda avea aceleași prilejuri prețioase ca și Ioan, de a cerceta și imita Modelul divin. El asculta învățăturile lui Hristos și caracterul său s-ar fi putut preschimba prin harul dumnezeiesc. Dar în timp ce Ioan se lupta cu râvnă împotriva nedeșăvârșirilor sale și căuta să se asemene cu Hristos, Iuda își călca conștiința în picioare, cedând ispitei, și se lăsa stăpânit de obiceiuri necinstite care l-au făcut să semene cu Satana.

Acești doi ucenici preînchipuie lumea creștină. Toți mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos; dar în timp ce o parte umblă în umilință și blândețe, învățând de la Isus, cealaltă arată că nu sunt împlinitori ai Cuvântului, ci numai auzitori. O parte este sfințită prin adevăr; iar cealaltă nu cunoștea puterea înnoitoare a harului dumnezeiesc. Cei dintâi își răstignesc zilnic eul personal și biruiesc păcatul; iar cei din urmă își împlinesc poftetele și ajung robii lui Satana.

Capitolul 8

Misiunea slujirii lui Ioan

Apostolul Ioan își petrecuse cei dintâi ani ai vieții sale în mijlocul pescarilor simpli din Galileea. El nu a primit o educație școlară; dar prin legătura lui cu Hristos, Marele Învățător, el câștigă cea mai înaltă educație pe care o pot primi oamenii muritori.

El a băut cu sete din izvorul înțelepciunii și apoi a căutat să conducă și pe alții la acel „izvor de apă care curge în viață veșnică” Ioan 4, 14. Simplitatea cuvintelor sale, puterea adevărilor pe care le rostea și căldura spirituală care caracterizau învățăturile sale, îi dădeau putința să se apropie de toate clasele sociale. Totuși nici chiar credincioșii nu erau în stare să priceapă în totul tainele sfinte ale adevărului divin pe care el îl dezvăluia prin cuvintele sale. Părea că fără încetare e plin de Duhul Sfânt. El căuta să facă pe oameni să priceapă cele nevăzute, înțelepciunea cu care vorbea, revărsa cuvintele lui ca picăturile de rouă, îmblânzind și supunând sufletele.

După înălțarea lui Hristos la cer, Ioan și-a continuat misiunea sa, ca un lucrător credincios și înflăcărat pentru Domnul său. El s-a bucurat împreună cu ceilalți apostoli de revărsarea Duhului Sfânt, la Ziua Cincizecimii, și înviorat de o nouă râvnă și o nouă putere, el a stăruit să spună oamenilor cuvintele vieții. A fost amenințat cu închisoarea și cu moartea, dar nu s-a lăsat intimidat.

O mulțime de suflete din toate clasele veneau să asculte la predicile apostolilor și erau vindecate de boli în Numele lui Isus, Nume atât de urât printre iudei. Preoții și mai marii poporului se împotriveau cu furie, când vedeau că cei bolnavi erau vindecați, și Isus era vestit ca Domn al vieții. Ei se temeau că în curând toată lumea va crede în El și, apoi, ei vor fi învinuiți că au omorât pe puternicul vindecător. Dar cu cit făceau eforturi mai mari ca să înnăbușe mișcarea, cu atât mai mult oamenii credeau în El și se întorceau de la învățăturile cărturarilor și fariseilor. Plini de mânie, ei au pus mâna pe Petru și Ioan și i-au aruncat în închisoare. Dar îngerul Domnului a venit în timpul nopții și a deschis ușile închisorii, i-a scos afară și le-a zis: „Duceți-vă, stați în Templu și vestiți norodului toate cuvintele vieții acesteia” Faptele Apostolilor 5, 20.

Cu credincioșie și râvnă, Ioan dădea mărturie pentru Stăpânul său, ori de câte ori avea ocazia. El vedea că erau vremuri de mari primejdii pentru biserică. Amăgiri satanice se arătau pretutindeni. Oamenii rătăceau prin mrejele necredinței și ale învățăturilor amăgitoare. Unii dintre cei ce se pretindeau a fi credincioși lucrării lui Dumnezeu, erau, de fapt, niște înșelători. Ei tăgăduiau pe Hristos și Evanghelia Sa și aduceau erezii blestemate, trăind în fărădelege și nesocotirea Legii divine.

Tema preferată a lui Ioan

Tema preferată a lui Ioan era iubirea nemărginită a lui Hristos. El credea în Dumnezeu ca un copil într-un tată bun și milos. El a

înțeles caracterul și lucrarea lui Isus; și când vedea pe frații săi iudei, bâjbâind pe calea lor lipsită de orice rază a Soarelui Dreptății care să le lumineze pașii, dorea să le înfățișeze pe Hristos, Lumina lumii.

Apostolul credincios vedea că orbirea, mândria, superstiția și necunoașterea Scripturilor legase sufletul lor cu lanțuri care nu aveau să mai fie rupte niciodată. Prejudecata și ura împotriva lui Hristos, pe care ei le nutriseră cu îndărătnicie, aduceau ruină asupra lor ca națiune și distrugea speranțele lor pentru viața veșnică. Dar Ioan stăruia să le înfățișeze pe Hristos ca fiind singura cale de mântuire. Dovada că Isus din Nazaret era Mesia era atât de lămurită, încât Ioan spunea că nimeni n-are nevoie să umble în întunericul rătăcirii când o astfel de lumină le este dată.

Întristat din cauza rătăcirilor otrăvitoare

Ioan a trăit să vadă Evanghelia lui Hristos predicată în depărtări și mii de suflete primind cu zel învățăturile ei. Dar el era tare întristat când vedea că rătăcirile otrăvitoare se furișau în biserică. Unii din cei ce primeau pe Hristos susțineau că iubirea Lui i-a scutit de ascultarea de Legea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, mulți învățau că litera Legii trebuie ținută ca și toate datinile și ceremoniile iudeilor și că acestea ar fi îndestulătoare pentru mântuire, fără sângele lui Hristos. Ei susțineau că Isus a fost un om bun, ca și apostolii, dar îi tăgăduiau dumnezeirea. Ioan vedea primejdia care urmărea biserica, dacă ar fi primit aceste idei și le-a întâmpinat fără zăbavă și hotărât. El scria uneia dintre cele mai onorate ajutoare ale sale în Evanghelie, unei doamne cu un bun renume și cu o mare

influență următoarele:

„În lume au apărut mulți amăgitori care nu mărturisesc că Isus Hristos a venit în trup. Iată amăgitorul, iată antihristul! Păziți-vă bine să nu pierdeți rodul muncii voastre, ci să primiți o răsplată deplină. Oricine păcătuiește și nu rămâne în învățătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu. Dar cine rămâne în învățătura lui Hristos are atât pe Tatăl, cât și pe Fiul. Dacă vine cineva la voi și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă și să nu-i ziceți: «Bun venit!» Căci cine-i zice: «Bun venit» se face părtaș faptelor lui rele!”, 2 Ioan 7-11.

Nu fără mari împotriviri avea să-și aducă la îndeplinire Ioan lucrarea sa. Satana nu stătea nepăsător. El provoca pe oamenii răi ca să scurteze viața plină de activitate folositoare a acestui bărbat al lui Dumnezeu; dar îngerii cei sfinți îl ocroteau față de urmăritorii săi. Ioan a trebuit să rămână în viață ca un martor credincios a lui Hristos. Biserica în primejdiile ei, avea nevoie de mărturia lui.

Prin mărturii neadevărate și zvonuri mincinoase, trimișii lui Satana au căutat să trezească vrăjmășie împotriva lui Ioan și împotriva învățăturii lui Hristos. Din această pricină, dezbinările și ereziile bântuiau biserica. Ioan a luptat împotriva acestei rătăcirii cu o hotărâre neclintită. El îngrădea calea vrăjmașilor adevărului. Scria și îndemna stăruitor, ca nimeni să nu încurajeze cu ceva pe conducătorii acestor erezii. În timpul de față sunt pe lume rele asemănătoare cu acelea care amenințau prosperitatea bisericii la începuturile ei, iar învățăturile apostolului cu privire la aceasta

trebuie să fie respectate cu îngrijire. „Iubiți-vă unii pe alții” este strigătul care trebuie să răsunе pretutindeni, îndeosebi de la aceia care mărturisesc a fi sfinți. Dar iubirea este prea curată pentru ca să acopere vreun păcat nemărturisit. Învățăturile lui Ioan sunt însemnate pentru aceia care trăiesc în mijlocul primejdiilor zilelor din urmă. El a fost în legătură strânsă cu Hristos, a ascultat la învățăturile Sale și a fost martor la minunile Sale răsunătoare. El a dat o mărturie convingătoare, care a făcut ca minciunile vrăjmașilor săi să fie fără nici un efect.

Nici un compromis cu păcatul

Ioan se bucura de binecuvântarea adevăratei sfințiri. Dar este vrednic de observat că apostolul nu a pretins că e fără păcat; el căuta desăvârșirea prin umblarea în lumina feței lui Dumnezeu. El spune că, dacă cineva mărturisește că cunoaște pe Dumnezeu și nesocotește totuși Legea divină, mărturisirea lui este mincinoasă. „Cine zice: «Îl cunosc» și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos și adevărul nu este în el” 1 Ioan 2, 4. În acest veac, când se face atâta caz de libertate, aceste cuvinte ar fi calificate ca fanatism. Dar apostolul învață, că, deși trebuie să dăm pe față politețea creștină, avem totuși împuțernicirea să numim păcatul și pe păcătos cu numele lor adevărat -- și că aceasta se împacă în totul cu iubirea adevărată. Deși trebuie să iubim sufletele pentru care a murit Hristos și să lucrăm pentru mântuirea lor, totuși nu trebuie să facem nici un compromis cu păcatul. Noi nu trebuie să ne unim cu răzvrățiții și să numim aceasta iubire. Dumnezeu cere de la poporul Său din acest veac să stea neclintit, ca și în timpul său, pentru apărarea dreptății

împotriva rătăcirilor distrugătoare de suflete.

Nu poate fi sfințire fără ascultare

Eu am întâlnit mulți oameni care pretindeau că sunt fără păcat în umblarea lor. Dar când i-am cercetat prin Cuvântul lui Dumnezeu, s-au dovedit ca niște călcători pe față ai Legii Sale sfinte. Cele mai lămurite dovezi despre perpetuitatea și obligativitatea veșnică a poruncii a patra nu puteau să le trezească conștiința. Aceste suflete nu puteau tăgădui cerințele lui Dumnezeu, dar îndrăzneau să caute scuze pentru călcarea Sabatului. Ele pretindeau că sunt sfințite și că slujesc lui Dumnezeu în toate zilele din săptămână. Acești pretinși creștini susțineau că mulți oameni buni n-au ținut Sabatul și că, dacă aceștia au fost sfinți, atunci nici ei nu vor fi osândiți dacă nu vor respecta această zi. Dumnezeu ar fi prea milos, zic ei, să-i pedepsească pentru că n-au păzit ziua a șaptea. și că, dacă vor serba Sabatul, vor fi socotiți de lume ca fiind niște oameni prea ciudați și nu vor mai avea nici o influență asupra ei. Apoi, mai zic ei, trebuie să fie supuși autorităților existente.

O doamnă din New Hampshire vorbind într-o adunare publică susținea că harul lui Dumnezeu ar stăpâni inima ei și că ea ar fi în totul predată Domnului. Ea și-a exprimat apoi încrederea că acest popor ar face mult bine, trezind pe păcătoși să-și vadă primejdia lor. Ea zicea: „Sabatul, pe care ni-l prezintă acest popor, este singurul Sabat al Bibliei”; și apoi a mărturisit că mintea ei s-a ocupat foarte mult cu acest subiect. Dar ca să poată ține ziua a șaptea, ea vedea că trebuie să întâmpine o mulțime de cercări. Ziua următoare ea a venit

la adunare și a depus iarăși mărturia ei, adăugând că a întrebat pe Domnul, dacă trebuie să țină Sabatul, și că El i-ar fi răspuns că nu trebuie să-l țină. Spiritul, ei se liniștise deci, cu privire la acest subiect. Ea făcând apoi cel mai înflăcărat apel la toți ca să se întoarcă la iubirea desăvârșită a lui Isus în care nu mai este nici o osândire pentru suflet.

Aceasta femeie nu avea adevărata sfințire. Nu Dumnezeu fusese cel care îi spusese că ea poate fi sfințită și trăind în neascultare față de vreuna din poruncile Sale lămurite. Legea lui Dumnezeu este Sfântă și nimeni, n-o poate călca fără a fi pedepsit. Acela care i-a spus că poate să calce în picioare Legea lui Dumnezeu și să fie totuși fără păcat fusese stăpânitorul puterilor întunericului -- același care spusese și Evei în Eden, prin gura șarpelui: „Hotărât, că nu vei muri” Geneza 3, 4. Eva se mângulea cu gândul că Dumnezeu e prea bun ca să-o pedepsească pentru neascultare de porunca Sa lămurită. Aceeași sofistărie e adusă de mii de oameni ca scuză pentru neascultarea lor de porunca a patra. Cei ce au Spiritul lui Hristos vor păzi toate poruncile lui Dumnezeu, fără să țină seamă de urmări. Isus, Maiestatea cerului, a zis: „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu” Ioan 15, 10.

Adam și Eva au îndrăznit să calce poruncile lui Dumnezeu și urmările grozave ale păcatului, lor trebuie să fie o avertizare pentru noi de a nu urma pilda lor de neascultare. Hristos Se ruga pentru ucenicii Săi cu aceste cuvinte: „Sfînțește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul” Ioan 17, 17. Nu există nici o sfințire adevărată decât numai prin ascultarea de adevăr. Cei ce iubesc pe

Dumnezeu din toată inima lor, vor iubi și toate poruncile Sale. O inimă sfințită este în armonie cu cerințele lui Dumnezeu căci ele sunt sfinte, bune și drepte și pot fi împlinite.

Dumnezeu nu s-a schimbat

Caracterul lui Dumnezeu nu s-a schimbat. El este același Dumnezeu gelos și astăzi, cura a fost și atunci când a dat Legea Sa pe Muntele Sinai și a scris-o cu însuși degetul Său pe două table de piatră: Cei care calcă în picioare Legea cea Sfântă a lui Dumnezeu pot spune: „Eu sunt sfințit”, dar a fi în adevăr sfințit și a zice numai că ești sfințit sunt două lucruri deosebite.

Noul Testament n-a schimbat Legea Lui Dumnezeu. Sfințenia Sabatului poruncii a patra este întărită tot așa de temeinic ca și tronul lui Iehova. Ioan scrie: „Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege. și știți că El S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat. Oricine rămâne în El nu păcătuiește; oricine păcătuiește (calcă Legea) nu l-a văzut, nici nu l-a cunoscut” 1 Ioan 3, 4-6. Din partea noastră se cere să arătăm același respect -- ca și apostolul cel iubit -- față de aceia care pretind a rămâne în Hristos, și a fi sfințiți, în timp ce calcă legea lui Dumnezeu prin umblarea lor. Noi trebuie să întâmpinăm pe unii ca aceștia întocmai cum îi întâmpina El. El zicea: „Copilașilor, nimeni să nu vă înșele! Cine trăiește în neprihănire, este neprihănit, cum El însuși este neprihănit. Cine păcătuiește este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început” Idem 7-8. Aici apostolul vorbește în cuvinte lămurite așa cum el a gândit că trebuie să se vorbească despre lucrul acesta.

Epistolele lui Ioan dau pe față un spirit de iubire. Dar când el vine în legătură cu aceia care calcă Legea lui Dumnezeu și totuși susțin că ar viețui fără păcat, el nu ezită să-i avertizeze față de amăgirea lor grozavă. „Dacă zicem că avem părtășie cu El și umblăm în întuneric, mințim și nu trăim adevărul; dar dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este în lumină, avem părtășie unii, cu alții și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat. Dacă zicem că n-avem păcat ne înșelăm singuri și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire. Dacă zicem că n-am păcătuțit, Îl facem mincinos și Cuvântul Lui nu este în noi” 1 Ioan 1, 6-10.

Capitolul 9

Ioan în exil

Succesul minunat care a însoțit predicarea Evangheliei dusă de apostoli și conlucrătorii lor, a făcut ca ura vrăjmașilor lui Hristos să crească și mai mult. Ei făceau orice efort ca să împiedice progresul ei și, în cele din urmă, au izbutit să ridice puterea împărăției romane împotriva creștinilor. O prigoană îngrozitoare s-a dezlănțuit, în care mulți dintre urmașii lui Hristos au fost uciși. În acest timp apostolul Ioan era bătrân; dar stăruia să predice cu multă râvnă și cu succes învățătura lui Hristos. El dădea mărturie cu o putere, căreia vrăjmașii săi nu-i puteau sta împotriva și care îmbărbăta foarte mult pe frații săi.

Când credința creștinilor părea șovăitoare în fața împotrivirii înfricoșate, care li se opunea în față, apostolul le repeta cu multă vrednicie, putere și elocvență: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu manile noastre, cu privire la Cuvântul vieții... deci ce am văzut și ce am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Sau, Isus Hristos” 1 Ioan 1, 1-3.

Împotriva lui Ioan s-a aprins o ură înverșunată din cauza credincioșiei lui nestrămutate pentru lucrarea lui Hristos. El a fost cel din urmă supraviețuitor al apostolilor care fusese în strânsă

legătură cu Isus; și vrăjmașii lui erau hotărâți să aducă la tăcere mărturia lui. Dacă puteau izbuti în aceasta, gândeau ei, învățătura lui Hristos nu va mai înainta; și dacă se vor purta cu asprime față de ea, va pieri curând din lume. De aceea, Ioan a fost chemat la Roma să fie cercetat pentru credința lui. Învățătura lui fusese răstălmăcită. Martori mincinoși îl învinuiau ca fiind un răzvrătit care propaga învățături menite să surpe națiunea.

Apostolul descrie credința sa într-un, chip lămurit și convingător, cu atâta simplitate și sinceritate, încât cuvintele sale făcură o lucrare puternică. Ascultătorii rămaseră uimiți de înțelepciunea și iscusința cuvintelor sale. Dar cu cât mărturia sa era mai convingătoare, cu atât mai adâncă era ura acelor care se împotriveau adevărului, împăratul s-a umplut de mânie, hulind Numele lui Dumnezeu și al lui Hristos. El nu putea răsturna cuvintele apostolului și nici să se împotrivescă puterii care însoțea adevărul rostit, de aceea se hotărî să aducă la tăcere pe credinciosul lui apărător.

Martorul lui Dumnezeu n-a fost adus la tăcere

De aici vedem cât de mult se împietrește inima care se luptă cu îndărătnicie împotriva planurilor lui Dumnezeu. Vrăjmașii bisericii erau hotărâți să-și păstreze mândria și puterea lor în fața poporului. Prin decretul împăratului, Ioan a fost exilat pe insula Patmos, osândit după cum el însuși ne spune: „din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos” Apocalipsa 1, 9. Dar vrăjmașii lui Hristos au dat greș cu totul în cele urmărite de ei,

de a aduce la tăcere pe martorul Său credincios. Din locul exilului său, glasul apostolului ajunge chiar până la sfârșitul timpului, vestind cele mai răsunătoare adevăruri care au fost vreodată făcute cunoscut oamenilor muritori.

Patmosul, o insulă stearpă și stâncoasă din Marea Egee, fusese aleasă de guvernul roman ca loc de exil pentru criminali. Dar pentru servul lui Dumnezeu, acest loc întunecat s-a dovedit a fi poarta cerului. El a fost smuls din mijlocul, frământărilor vieții și din lucrarea sa sârguincioasă ca evanghelist, dar n-a fost îndepărtat de la fața lui Dumnezeu. Din locuința sa pustie, el putea fi în legătură cu împăratul împăraților ca să cerceteze de aproape descoperirile puterii dumnezeiești din cartea naturii, și de pe paginile inspirației. El medita cu plăcere la marea operă a creațiunii și adora puterea Arhitectului divin. În anii de mai înainte, ochii săi fuseseră încântați de priveliștile colinelor acoperite cu păduri și ale văilor înverzite, cu lunci roditoare; și din toate frumusețile naturii îi plăcuse să scoată la iveală înțelepciunea și iscusința Creatorului. Dar acum era înconjurat de priveliști care pentru mulți păreau întunecate și neatrăgătoare. Pentru Ioan însă ele păreau altfel. El putea citi cele mai însemnate învățăminte în stâncile pustii și sălbatice, tainele adâncului col marc și mărețiile firmamentului. Pentru el, toate purtau pecetea puterii lui Dumnezeu, a înțelepciunii Lui nemărginite, vestind mărirea Sa.

Glasul naturii

Apostolul vedea în jurul lui dovezile potopului, care a inundat

pământul pentru că locuitorii lui s-au încumetat să calce Legea lui Dumnezeu. Stâncile aruncate afară din adâncurile cele mai mari și din pământ, prin izbucnirea apelor, aduseră în mod viu înaintea spiritului său groaza acelei izbucniri înfricoșate a mâniei lui Dumnezeu.

Dar în timp ce tot ceea ce îl înconjura părea pustiu și gol, cerurile albastre care erau deasupra lui pe Patmosul însingurat erau tot așa de strălucitoare și frumoase ca și ceriu care era deasupra Ierusalimului său iubit. Să privim o dată strălucirea cerurilor în timpul nopții și să luăm seama la lucrarea puterii lui Dumnezeu, la crearea oștilor lor; atunci El ne va înălța o lecție despre măreția Creatorului în contrast cu propria noastră nimicnicie. Iar dacă totuși omul a nutrit mândria și înălțarea de sine din cauza bogăției, a talentelor sau a puterilor ale de atracție personală, atunci să iasă afară, într-o noapte frumoasă și să privească la stelele cerurilor și să învețe a-și umili spiritul său mândru în fața Celui Nemărginit.

Prin glasul multor ape -- adâncul chemând pe adânc -- profetul auzi glasul Creatorului. Marea biciuită cu furie de vânturile nemiloase reprezenta pentru el mânia unui Dumnezeu insultat. Valurile puternice, care chiar în cea mai teribilă năvală a lor se răsfrâng de zidurile așezate de o mină nevăzută, îi vorbeau lui Ioan despre puterea nemărginită care stăpânește adâncul. și, în contrast cu aceasta, el vedea și simțea nebunia muritorilor neputincioși, viermi ai țarinii, care se mândresc cu înțelepciunea și puterea lor și a căror inimă se răscoală împotriva Suveranului Universului gândind că Dumnezeu este ca unul din ei. Cât de oarbă și zadarnică este

mândria omenească! Un ceas de binecuvântare de la Dumnezeu, când pământul e făcut strălucitor de razele soarelui și udat de picăturile ploii va face mai mult pentru a schimba fața naturii, decât poate face omul, cu toată pretinsa sa cunoștință și cu toate eforturile lui stăruitoare, pe care le-ar face în tot timpul vieții sale.

În împrejurimile locuinței insulare, profetul exilat citea desfășurarea puterii divine și prin toate operele naturii, el stătea în legătură cu Dumnezeu său. Cele mai arzătoare dorințe ale sufletului după Dumnezeu și cele mai stăruitoare rugăciuni, se înălțau către cer de pe Patmosul stâncos. când Ioan privea la stânci, el își amintea de Hristos, stâncă tăriei sale, la adăpostul Căruia el putea să se ascundă fără teamă.

Un păzitor al Sabatului

Ziua Domnului amintită de Ioan era Sabatul, ziua în care Se odihni Iehova, după ce a terminat marea operă a creației și pe care El a binecuvântat-o și sfințit-o, pentru că în ea S-a odihnit. Sabatul a fost respectat de Ioan în Insula Patmos tot așa ca și în mijlocul poporului, când predica în această zi. Privind la stâncile goale din jurul lui, Ioan își amintea de stâncă Horeb, de unde atunci când Dumnezeu a rostit Legea Sa către poporul adunat acolo, a zis: „Adu-ți aminte de ziua Sabatului, ca s-o sfințești” Exod 20, 8.

Fiul lui Dumnezeu a vorbit lui Moise din vârful muntelui. Domnul a făcut din stâncă sanctuarul Său. Templul Său era alcătuit din colinele veșnice. Legislatorul divin S-a coborât pe stâncă

muntelui ca să rostească Legea Sa în auzul întregului popor, pentru ca ei să fie impresionați de manifestarea grandioasă și înfricoșată a puterii și strălucirii Sale și să se teamă a călca poruncile Sale, Dumnezeu a rostit Legea Sa în mijlocul tunetelor și a unui nor des care acoperea vârful muntelui, iar glasul Său era ca sunetul unei trâmbițe răsunătoare. Legea lui Iehova era neschimbătoare și tablele pe care s-a scris această Lege erau de stâncă tare, care arată cât de statornice sunt legile Sale. Stânca din Horeb ajunsese un loc Sfânt pentru toți aceia care iubeau și respectau Legea lui Dumnezeu.

Adâncit în Dumnezeu

Pe când Ioan cugeta la cele petrecute pe Herob, Spiritul Aceluia care a sfințit Ziua a șaptea a venit asupra lui. El cugeta la păcatul lui Adam când a călcat Legea divină și la urmările înfricoșate ale acestui păcat. Iubirea nemărginită a lui Dumnezeu dăruind pe Fiul Său ca să răscumpere neamul omenesc pierdut, părea pentru el prea mare, spre a putea fi arătată în cuvinte. când o descrie în epistola sa, el cheamă biserica și lumea s-o privească, zicând: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! și suntem. Lumea nu ne cunoaște pentru că nu L-a cunoscut nici pe El” 1 Ioan 3, 1. Era o taină pentru Ioan că Dumnezeu a putut să dea pe Fiul Său la moarte pentru omul răzvrătit. El era copleșit de uimire că Planul de Mântuire, pus la cale cu un preț așa de mare din partea Cerului, să fie lepădat de înseși ființele acela pentru care se făcuse planul a se aduce această jertfă nemărginită.

Ioan era adâncit în Dumnezeu. Ajungând a cunoaște tot mai mult din caracterul divin prin lucrările creațiunii, respectul său pentru Dumnezeu creștea mereu. El se întreba adesea: De ce n-ar căuta oamenii, care depind în totul de Dumnezeu, să fie în pace cu El printr-o ascultare voioasă? El este nemărginit în înțelepciune și puterea Sa este fără de sfârșit. El stăpânește cerurile cu lumile sale nenumărate. El păstrează în desăvârșită armonie măreția și frumusețea lucrurilor pe care le-a creat. Păcatul este călcarea Legii lui Dumnezeu, iar pedeapsa păcatului este moartea. Nici o neînțelegere n-ar fi fost în cer sau pe pământ dacă n-ar fi venit păcatul în lume. Neascultarea de Legea lui Dumnezeu a adus toată nenorocirea care există printre făpturile Sale. De ce nu vor oamenii să se împace cu Dumnezeu și să trăiască în armonie cu voia Sa, care e numai pentru binele și fericirea lor?

Nu e un lucru ușor a păcătui împotriva lui Dumnezeu, a pune voința stricată a omului în vrăjmășie cu voința Făcătorului său. Este doar spre folosul cel mai bun al omului, chiar în această lume de a asculta de poruncile lui Dumnezeu. și este într-adevăr în interesul lui veșnic de a se supune lui Dumnezeu și a fi în pace cu El. Fiarele câmpului ascultă de legea Creatorului lor din instinctul care le guvernează. El vorbește oceanului trufaș: „Până aici să vii și mai departe nu” Iov 38, 11, iar apele sunt gata să asculte de cuvântul Său. Planetele își urmează mersul lor într-o ordine desăvârșită, ascultând de legile puse de Dumnezeu. Dintre toate făpturile pe care Dumnezeu le-a făcut pe pământ, numai omul s-a răzvrătit. Totuși el are puterea de judecată în înțelegerea cerințelor Legii divine, o conștiință de a simți vinovăția călcării ei și pacea cu bucuria

ascultării. Dumnezeu l-a făcut o ființă morală liberă, să asculte sau să nu asculte. Răsplata vieții veșnice -- o încărcătură veșnică de slavă -- e făgăduită celor ce fac voia lui Dumnezeu -- în timp ce asupra tuturor acelor care nesocotesc Legea Sa și calcă în picioare poruncile Sale, stau amenințările mâniei Sale.

Maiestatea lui Dumnezeu

Pe când Ioan cugeta la măreția lui Dumnezeu descoperită prin lucrările Sale, el era covârșit de mărirea și maiestatea Creatorului. Oare locuitorii acestei lumi neînsemnate să nu vrea să asculte de Dumnezeu?! El nu voiește să fie lăsat fără proslăvire. El ar fi șters de pe fața pământului, într-o clipă, pe orice muritor și ar fi creat un nou neam de oameni care să-l populeze și să mărească Numele Său. Dar onoarea lui Dumnezeu nu depinde de oameni. El poate rândui oștile de stele ale cerului, milioanele de lumi din Univers, ca să înalțe Creatorului lor o cântare de onoare, de laudă și de proslăvire. „Cerurile laudă minunile Tale, Doamne, și credințioșia Ta în adunarea sfinților! Căci în cer, cine se poate asemăna cu Domnul? Cine este ca Tine între fiii lui Dumnezeu? Dumnezeu este înfricoșat în adunarea cea mare a sfinților și de temut pentru toți cei ce stau în jurul Lui” Psalmii 89, 5-7.

O viziune despre Hristos,

Ioan își reamintește de întâmplările minunate la care fusese martor pe când era cu Mântuitorul său. Se bucura în inima sa de prețioasele prilejuri cu care fusese favorizat și era îmbărbătat.

Deodată Gândurile i se întrerup și un glas limpede și lămurit îi vorbește. El se întoarce să vadă de unde vine glasul și iată că vede pe Domnul său, pe care îl iubise, cu care umblase și vorbise și la ale Căruia suferințe, pe cruce, fusese martor. Dar cât de schimbată este înfățișarea Mântuitorului de data aceasta! El nu mai este acum, „omul durerilor și obișnuit cu suferința”. El nu mai purta semnele umilirii Sale. Ochii Săi erau ca flacăra de foc; picioarele Sale ca arama cea lucitoare când este arsă în cuptor. Sunetul glasului Său semăna cu vuietul încântător al multor ape. Fața Sa strălucea ca soarele în strălucirea sa la amiază. În mâinile Sale erau șapte stele care înfățișau pe slujitorii celor șapte biserici. Din gura Sa ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri, simbolul puterii Cuvântului Său.

Ioan, care iubise atât de mult pe Domnul Său și care se alipise cu statornicie de adevăr, în fața închisorii, a bătăilor și a amenințărilor cu moartea, nu poate îndura acum splendoarea măreață a prezenței lui Hristos și cade la pământ ca mort. Dar Isus, ridicând pe slujitorul Său, îi zise: „Nu te teme!... Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor”, Apocalipsa 1, 17-18. Ioan a fost întărit ca să trăiască în fața Domnului său în strălucire și apoi i-au fost înfățișate, într-o viziune Sfântă, planurile lui Dumnezeu pentru secolele viitoare. Atracțiile strălucite ale patriei cerești i se făcură cunoscut. I se îngădui să privească tronul lui Dumnezeu și să vadă veșmintele albe ale celor răscumparați. El auzi muzica îngerilor cerului și imnurile triumfale ale celor care au biruit prin sângele Mielușelului și prin cuvântul mărturisirii lor.

Umilința lui Ioan

Ucenicului iubit i-au fost date privilegiile atât do mari, cum rar au mai fost acordate muritorilor. Astfel, el ajunsese să se asemene atât de mult la caracter cu Hristos, încât mândria nu mai găsea loc în inima sa. Dar umilința sa nu era alcătuită din vorbe; el era îmbrăcat cu harul cum ar fi cineva îmbrăcat cu o haină. El căuta să ascundă faptele sale neprihănite și se ferea de orice părea a atrage privirea la el Însuși. În Evanghelia sa, Ioan amintește de ucenicul pe care îl iubea Isus, dar ascunde faptul că cel onorat astfel era ei însuși. Umblarea sa era dezbrăcată de egoism. În viața sa de toate zilele, el învăța și practica iubirea în înțelesul cel mai deplin al cuvântului. El avea o idee înaltă despre iubirea care trebuie să domnească între frăția naturală și aceea a credinței. El arată și recomandă această iubire ca fiind o trăsătură caracteristică a urmașilor lui Isus. Dacă lipsește aceasta, toate pretențiile și chiar numele de creștin sunt zadarnice.

Ioan era un vestitor al sfințirii practice. El arăta rânduiești pentru purtarea creștinilor care nu dădeau greș. Ei trebuie să fie curați cu inima și creștini în umblarea lor. În nici un caz ei nu trebuie să fie mulțumiți numai cu o mărturisire goală. El declară în cuvinte lămurite că a fi creștin înseamnă să fii asemenea lui Hristos.

Viața lui Ioan era una din cele mai serioase străduințe de a se conforma voinței lui Dumnezeu. Apostolul urma atât de aproape pe Mântuitorul său și avea un simț atât de înalt despre curăția și sfințenia aleasă a lui Hristos, încât propriul său caracter părea față de

al Lui, peste măsură de păcătos. Iar când Isus se arată lui Ioan în corpul Său strălucit, primele raze ale măreției Sale au fost de ajuns ca să-l facă să cadă la pământ ca mort. Acestea vor fi totdeauna simțămintele acelor care cunosc cel mai bine pe Stăpânul și Maestrul lor. Cu cât ei vor privi mai de aproape viața și caracterul lui Isus, cu atât mai adânc vor simți ei propria lor păcătoșenie și cu atât mai puțin vor fi dispuși ei să pretindă că sunt sfinți cu inima sau să se laude cu sfințenia lor.

Capitolul 10

Caracterul creștin

Caracterul creștinului se arată prin viața sa zilnică. Hristos zice: „Orice pom bun aduce roade bune; dar orice pom rău aduce roade rele” Matei 7, 17. Mântuitorul Se aseamănă cu o viță ale cărei ramuri sunt urmașii Săi. El spune lămurit că toți cei ce vor să fie ucenicii Săi trebuie să aducă roade; și apoi arată cum ei pot deveni mlădițe roditoare. „Rămâneți în Mine și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă, dacă nu rămâne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă dacă nu rămâneți în Mine” Ioan 15, 4.

Apostolul Pavel descrie roadele pe care trebuie să le aducă un creștin. El spune că acestea sunt: „în toată evlavia, neprihănirea și adevărul” Efeseni 5, 9. și iarăși zice: „Roadă Duhului este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor”. Aceste virtuți prețioase nu sunt decât principiile Legii lui Dumnezeu trăite în viața de toate zilele.

Legea lui Dumnezeu este singura măsură adevărată a desăvârșirii morale. Această Lege a fost exemplificată în chip practic în viața lui Hristos. El zice despre Sine însuși: „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu” Ioan 15, 10. Cerințele Cuvântului lui Dumnezeu nu sunt împlinite decât de această ascultare. „Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus” 1 Ioan 2, 6.

Noi nu putem plânge că n-am fi în stare să facem aceasta, căci avem asigurarea: „Harul Meu îți este de ajuns” 2 Corinteni 12, 9, când privim în oglinda divină a Legii lui Dumnezeu vedem păcătoșenia peste măsură a păcatului și starea noastră pierdută, ca unii care am călcat Legea. Dar prin căință și credință suntem îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu și prin harul divin ni se dă destoinicia de a fi ascultători de poruncile Sale.

Iubirea de Dumnezeu și de oameni

Aceia care au o adevărată iubire pentru Dumnezeu vor da pe față o dorință adâncă de a cunoaște și a îndeplini voința Sa. Apostolul Ioan, ale cărui epistole vorbesc cu atâta îmbelșugare despre iubire, zice: „Aceasta este iubirea de Dumnezeu, ca să păzim poruncile Sale” 1 Ioan 5, 3. Copilul care iubește pe părinții săi va arăta iubirea sa printr-o ascultare voioasă; dar un copil egoist și nerecunoscător va căuta să lucreze cât mai puțin cu puțință pentru părinții săi, dorind, în același timp să se bucure de toate privilegiile date celui ascultător și credincios. Aceeași deosebire se vede și printre cei ce mărturisesc a fi copii ai lui Dumnezeu. Mulți dintre cei ce cunosc că suit obiectul iubirii și purtării Sale de grijă și doresc să primească binecuvântarea Sa, nu găsesc nici o plăcere în a împlini voia Lui. Ei socotesc cerințele lui Dumnezeu față de ei ca fiind o restricție neplăcută, iar poruncile Sale ca fiind un jug apăsător. Dar cel ce umblă cu adevărat după sfințirea inimii și a vieții găsește plăcere în Legea lui Dumnezeu și se plânge numai că rămâne prea în urmă de la măsura cerută de poruncile Sale.

Ni s-a dat porunca să ne iubim unii pe alții după cum ne-a iubit Hristos. El și-a dat pe față iubirea Sa, jertfindu-și viața ca să ne răscumpere pe noi. Ucenicul cel iubit spune că noi trebuie să fim voioși a ne da viața pentru frați. Căci „oricine iubește pe Cel ce L-a născut, iubește și pe cel născut din El”, Idem 1. Dacă iubim pe Hristos, trebuie să iubim și pe cei care se aseamănă Lui în viață și caracter. și nu numai atât, ci trebuie să iubim și pe aceia care sunt „fără nădejde și fără Dumnezeu în lume” Efeseni 2, 12. Hristos a părăsit patria Sa cerească pentru ca să mântuiască pe păcătoși și a venit pe pământ ca să sufere și să moară pentru ei. Urmărind aceasta, El S-a trudit, a suferit și S-a rugat până când -- cu inima zdrobită și părăsit de cei pentru a căror mântuire venise -- și-a dat viața pe crucea de pe Golgota.

Imitând modelul

Mulți se dau înapoi cu groază de la o viață așa cum a trăit-o Mântuitorul nostru. Ei cred că s-ar cere o prea mare jertfă pentru a imita Modelul, a aduce roade prin fapte bune și a îndura apoi, cu răbdare, cosorul curățitor al lui Dumnezeu, pentru ca să poată aduce mai mult rod. Dar când creștinul se socotește numai o unealtă umilă în mâinile lui Hristos și se străduiește să-și îndeplinească cu credincioșie orice datorie, sprijinindu-se pe ajutorul făgăduit de Dumnezeu, atunci va lua jugul lui Hristos, pe care-l va găsi ușor, și va găsi odihnă; atunci va purta sarcini pentru Hristos și le va socoti că sunt ușoare. El poate privi atunci cu curaj și încredere, zicând: „știu în cine am crezut și sunt încredințat că El are putere să păzească ce i-am încredințat”, 2 Timotei 1, 12.

Dacă întâmpinăm piedici în calea noastră și le biruim cu credincioșie, dacă întâmpinăm împotrivire și defăimare și câștigăm biruință în Numele lui Hristos, dacă purtăm răspunderi și ne aducem la îndeplinire datoriile în Spiritul Domnului nostru, atunci, cu adevărat, câștigăm o cunoștință prețioasă despre credincioșia și puterea Sa. Atunci nu ne vom sprijini pe experiența altora, căci avem mărturie în noi înșine. Asemenea samaritenilor de pe vremuri vom zice: „L-am auzit noi înșine și știm că Acesta este în adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii” Ioan 4, 42.

Cu cât vom privi mai mult la caracterul lui Hristos și cu cât vom avea mai multă experiență despre puterea Sa mântuitoare, cu atât mai bine ne vom da seama de propriile noastre slăbiciuni și nedesăvârșiri și cu atât mai serios vom privi la El, ca fiind tăria și Răscumpărătorul nostru. Noi n-avem nici o putere în noi înșine spre a ne curăți templul sufletului de întinăciune, dar dacă ne căim de păcatele pe care le-am făcut împotriva lui Dumnezeu și căutăm iertare prin meritele lui Hristos, El ne va dăruia acea credință care lucrează prin iubire și ne curățește inima. Prin credința în Hristos, și prin ascultare de Legea lui Dumnezeu, vom putea să fim sfinți și vom câștiga astfel o destoinicie pentru a fi în societatea îngerilor sfinți și a celor răscumparați și îmbrăcați în haine albe în împărăția slavei.

Privilegiul de a fi una cu Hristos

Nu e numai privilegiul, ci și datoria fiecărui creștin de a păstra

o unire strânsă cu Hristos și de a avea o experiență bogată în lucrurile lui Dumnezeu. Atunci viața lui va fi rodnică în fapte bune. Hristos zice: „Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei” Ioan 15, 8. când citim viața bărbaților care s-au distins prin evlavia lor, socotim adesea experiențele și înfăptuirile lor ca fiind prea departe spre a fi atinse și de noi. Dar lucrurile nu stau așa. Hristos a murit pentru toți; și noi suntem asigurați în Cuvântul Său, că El este mai voios a da Duhul Sfânt acelor care îl cer, de cum sunt părinții pământești a da daruri bune copiilor lor. Profetii și apostolii nu și-au câștigat printr-o minune un caracter de creștin desăvârșit. Ei au folosit mijloacele pe care Dumnezeu le-a pus la îndemâna lor; și toți cei ce vor depune aceleași eforturi vor dobândi aceleași rezultate.

Rugăciunea lui Pavel pentru biserică

În epistola sa către biserica din Efes, Pavel le pune în față, „taina Evangheliei” (Efeseni 6, 19), „bogățiile nepătrunse ale lui Hristos” (Efeseni 3, 8) și apoi îi asigură de rugăciunile sale pentru înaintarea lor spirituală, zicând: „Îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos... și-L rog ca potrivit cu bogăția slavei Sale să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinlăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelia pusă în dragoste să puteți pricepe împreună cu toți sfinții care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” Efeseni 3, 14-19.

Tot astfel scrie el și către frații din Corint: „către cei ce au fost sfințiți în Hristos Isus”: „...Har vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos! Mulțumesc Dumnezeului meu totdeauna cu privire la voi pentru harul lui Dumnezeu care v-a fost dat în Isus Hristos. Căci în El ați fost îmbogățiți în toate privințele, cu orice vorbire și cu orice cunoștință. În felul acesta, mărturia despre Hristos a fost bine întărită în mijlocul vostru; așa că nu duceți lipsă de nici un fel de dar în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos” 1 Corinteni 1, 2-7. Aceste cuvinte nu sunt adresate numai către biserica din Corint, ci și poporului lui Dumnezeu până la încheierea timpului. Orice creștin se poate bucura de binecuvântarea sfințirii.

Apostolul continuă apoi cu următoarele cuvinte: „Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit, într-un gând și o simțire” Idem 10. Pavel nu le cerea să facă ceea ce era cu neputință. Unitatea era un rod sigur al desăvârșirii creștine. În epistola sa către Coloseni, el arată din nou privilegiile mărețe date copiilor lui Dumnezeu, zicând: „Am auzit despre credința voastră în Isus Hristos și despre dragostea pe care o aveți față de toți sfinții... De aceea și noi, din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoștința voii Lui, în orice «fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească; pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul ca Să-I fiți plăcuți în orice lucru, aducând roade în tot felul de fapte bune și crescând în cunoștința lui Dumnezeu:

întăriți cu toată puterea, potrivit, cu tăria slavei Lui pentru orice răbdare și îndelungată răbdare, cu bucurie»” Coloseni 1, 4-11.

Măsura sfințeniei

Apostolul însuși se străduia să ajungă aceeași măsură a sfințeniei, pe care el o punea în fața fraților săi. El scria către Filipeni astfel: „Dar lucrurile care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere din pricina lui Hristos. Ba încă, și acum, privesc toate aceste lucruri ca o pierdere față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu... și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părășia suferințelor Lui și să mă fac asemenea cu moartea Lui, ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți. Nu că am câștigat premiul sau că am și ajuns desăvârșit, dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitind ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu în Hristos Isus” Filipeni 3, 7-14. E o deosebire izbitoare între cuvintele îngâmfate, cu îndreptățirea de sine a acelor care zic că sunt fără păcat -- și vorbirea modestă a apostolului Pavel. În felul acesta curăția și credincioșia propriei, sale vieți îi dădea puterea necesară ca să facă fraților săi astfel de chemări.

Voința Lui Dumnezeu

Pavel nu se dă înapoi ca să pună în lumină, la orice ocazie potrivită, însemnătatea sfințirii biblice. El zicea: „știți în adevăr ce

învățători v-am dat prin Domnul Isus. Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră” 1 Tesaloniceni 4, 2. „Astfel dar, prea iubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea. Faceți toate lucrurile fără cârtire și fără șovăieli ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume” Filipeni 2, 12-15.

El porunci lui Tit să învețe biserica, spunându-le că deși trebuie să se încreadă în meritele lui Hristos pentru, mântuire, totuși harul divin, care locuiește în inimile lor îi va călăuzi la o îndeplinire credincioasă a tuturor datoriilor vieții. „Adu-le aminte să fie supuși stăpânirilor și dregătorilor, să-i asculte, să fie gata să facă orice lucru bun, să nu vorbească de rău pe nimeni, să nu fie gata de ceartă, ci cumpătați, plini de blândețe față de toți oamenii... Adevărat este cuvântul acesta și vreau să spui apăsător aceste lucruri, pentru ca cei ce au crezut în Dumnezeu să caute să fie cei dintâi în fapte bune. Iată ce este bine și de folos pentru oameni!” Tit 3, 1-8.

Pavel caută să întipărească în mintea noastră faptul că iubirea este temelia oricărui serviciu primit înaintea lui Dumnezeu, cum și coroana harului creștin; și că numai în sufletul în care domnește această iubire locuiește pacea lui Dumnezeu. El scrie: „Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu

îndelungă răbdare, îngăduiți-vă unii pe alții și dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea care este legătura desăvârșirii. Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre și fiți recunoscători. Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toate înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră. și orice faceți cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus și mulțumiți prin El lui Dumnezeu Tatăl” Coloseni 3, 12-17.

Capitolul 11

Privilegiul creștinului

Mulți dintre cei ce năzuiesc cu sinceritate după sfințirea inimii și curăția vieții par încurcați și descurajați. Ei privesc fără încetare la ei înșiși și se tânguiesc pentru lipsa lor de credință; și pentru că n-au credință ei simt că nu pot cere binecuvântarea lui Dumnezeu. Aceste persoane socotesc în chip greșit credința ca fiind una cu sentimentul. Ei trec cu vederea simplitatea credinței adevărate și aduc astfel un mare întuneric asupra sufletelor lor. Ei trebuie să-și abată cugetul de la ei înșiși, să cugete la mila și bunătatea lui Dumnezeu și să-și repete făgăduințele Sale; apoi să creadă sincer că El își va împlini Cuvântul. Noi nu trebuie să ne sprijinim pe credința noastră, ci pe făgăduințele lui Dumnezeu. Dacă regretăm călcările Legii Sale, săvârșite în trecut și ne hotărâm să-i dăm ascultare pe viitor, atunci să credem că Dumnezeu ne primește și ne iartă păcatele pentru Numele lui Hristos.

Întuneric și descurajare vine câteodată asupra sufletului și amenință să ne doboare; dar nu trebuie să ne pierdem încrederea. Trebuie să ne ținem ochii ațintiți numai la Isus, fie că simțim sau nu simțim ceva. Să ne îndeplinim cu credincioșie orice datorie cunoscută și să ne încredem liniștit în făgăduințele lui Dumnezeu.

Viața de credință

Uneori un simț profund despre propria noastră nevrednicie face ca sufletul nostru să fie străbătut de un fior; dar aceasta nu e o dovadă că Dumnezeu S-ar fi schimbat față de noi sau noi față de Dumnezeu. Nu trebuie făcut nici un efort pentru a păstra mintea încordată asupra vreunei emoții oarecare. Astăzi poate nu simțim pacea și bucuria pe care am simțit-o ieri; dar să ne prindem prin credință de mâna lui Hristos și să ne încredem Lui pe deplin, atât în întuneric, cât și în lumină.

Satana poate ne șoptește: „Tu ești un păcătos prea mare ca să te poată mântui Hristos”. Dar în timp ce recunoști că ești într-adevăr păcătos și nevrednic, poți întâmpina totuși pe ispititor cu aceste cuvinte: „În virtutea lucrării de ispășire, eu primesc pe Hristos ca Mântuitor al meu. Eu nu mă încred în vrednicia mea, ci în sângele scump al lui Isus, care mă curățește. În această clipă, sufletul meu lipsit de ajutor, se prinde de Hristos”.

Viața creștinului trebuie să fie o viață de credință vie și stăruitoare. O încredere nestrămutată și o sprijinire neclintită pe Hristos, va aduce sufletului pacea și asigurarea.

Împotrivire față de ispite

Nu fii descurajat când inima ți se pare împietrită. Orice piedică, orice vrăjmaș lăuntric sporește și mai mult nevoia ta de a avea pe Hristos. El a venit să îndepărteze inima de piatră și să-ți dea o inimă

de carne. Cere de la El harul deosebit de a birui slăbiciunile tale particulare. când ești asaltat de ispite, împotrivește-te cu tărie pornirilor tale și zi sufletului tău: „Cum să dezonorez eu pe Mântuitorul meu? Eu m-am predat lui Hristos și nu pot face lucrările lui Satana”. Strigă către scumpul tău Mântuitor, cerând ajutor să poți jertfi orice idol și să poți îndepărta orice păcat favorit. Lasă ochiul tău să privească la Isus care stă înaintea tronului Tatălui ceresc, arătându-I mâinile Sale străpunse și rugându-Se pentru tine. Crede că vei primi tărie prin scumpul tău Salvator.

Privind cu ochiul credinței

Privind în credință la coroanele puse asupra celor care vor birui, ascultă la imnul triumfal al celor răscumpărați care strigă: „Vrednic, vrednic este Mielul care a fost înjunghiat și ne-a răscumpărat pentru Dumnezeu!” Străduiește-te să privești aceste scene ca și cum le-ai vedea în realitate. Ștefan, cel dintâi martir creștin, în lupta sa grozavă cu stăpânirile și cu spiritele rele din văzduh, exclamă: „Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul omului stând la dreapta lui Dumnezeu” Faptele Apostolilor 7, 56. Mântuitorul lumii i Se descoperi ca privind din cer către el cu cel mai adânc interes; iar lumina strălucitoare a feței lui Hristos strălucea asupra lui Ștefan cu atâta splendoare, încât chiar vrăjmașii lui îi vedeau fața strălucind ca fața unui înger.

Dacă am lăsa sufletele noastre să fie mai mult stăpânite de Hristos și de lumea cerească, am descoperi un stimulent puternic și un sprijin tare pentru a duce biruitori luptele Domnului. Mândria și

dragostea de lume își vor pierde puterea lor dacă vom privi mai mult la strălucirea acelei țări mai bune, care va fi în curând patria noastră. Față de frumusețea atrăgătoare a lui Hristos, toate atracțiile pământești vor părea fără valoare.

Nimeni nu trebuie să-și închipuie că fără eforturi serioase ar putea obține asigurarea iubirii lui Dumnezeu. Dacă se îngăduie minții să cugete mai mult timp numai la lucrurile pământești, va fi greu să schimbi acest fel de cugetare. Ceea ce ochiul vede și ceea ce urechile aud, atrage prea adesea gândurile și absoarbe interesul. Dar dacă dorim să intrăm în cetatea lui Dumnezeu și să privim la Isus și la mărirea Sa, trebuie să ne obișnuim încă de aici a-L privi cu ochiul credinței. Cuvintele și caracterul lui Hristos trebuie să fie adesea obiectul cugetărilor și conversației noastre; și în fiecare zi trebuie luat un timp deosebit pentru cugetare și rugăciune asupra acestor lucruri sfinte.

Înăbușirea Spiritului

Sfințirea este o lucrare zilnică. Nimeni să nu se înșele pe sine însuși cu credința că Dumnezeu îl va ierta și binecuvânta cât timp calcă în picioare una din poruncile sale. Săvârșirea cu premeditare a unui păcat cunoscut înăbușă mărturia glasului Spiritului și desparte sufletul de Dumnezeu. Oricât de mare ar fi extazul simțământului religios, Isus nu poate locui într-o inimă care nesocotește Legea dumnezeiască. Dumnezeu va onora numai pe aceia care îl onorează.

„Dacă vă dați robi cuiva ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia

de cure ascultați” Romani 6, 16. Dacă îngăduim mânia, pofta, lăcomia, ura, egoismul sau vreun alt păcat ajungem slujitori ai păcatului. „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni” Matei 6, 24. Dacă slujim păcatului nu putem sluji și Iui Hristos. Creștinul va simți ademenirile păcatului, căci firea pofteste împotriva Spiritului și Spiritul împotriva firii, ducând un război continuu. Aici este nevoie de ajutorul lui Hristos. Slăbiciunile omenești se unesc cu tăria dumnezeiască și credința zice: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruință prin Iisus Hristos, Domnul nostru” 1 Corinteni 15, 57.

Deprinderi religioase drepte

Dacă dorim a ne forma un caracter bine primit de Dumnezeu, atunci trebuie să ne formăm niște deprinderi corecte în viața noastră religioasă. Rugăciunea zilnică este tot atât de necesară pentru creșterea în har și pentru viața spirituală însăși, cum este hrana pământească pentru bunul mers trupesc. Trebuie să ne obișnuim a înălța adesea cugetele noastre în rugăciune către Dumnezeu. când mintea noastră rătăcește, trebuie s-o întoarcem înapoi; prin eforturi stăruitoare, ne vom face din aceasta o obișnuință. Nici o clipă nu putem fi siguri, dacă ne despărțim de Hristos. Noi putem avea prezența Sa, care să ne însoțească la orice pas, dar numai prin împlinirea rânduielilor puse de El.

Religia trebuie să aibă locul cel mai de frunte în viață. Orice alt lucru trebuie subordonat acesteia. Toate puterile sufletului, corpului și spiritului nostru trebuie angajate în lupta creștină. Trebuie să

privim la Hristos pentru tărie și har și atunci vom câștiga biruința tot așa de sigur, după cum e sigur că Isus a murit pentru, noi.

Valoarea sufletului

Trebuie să ne apropiem mai mult de crucea lui Hristos. Pocăința la picioarele crucii este prima Învățătură a păcii, pe care trebuie s-o învățăm. Iubirea lui Isus -- cine o poate cuprinde? Aceasta e nemărginit mai delicată și mai plină de tăgăduire de sine ca iubirea mamei! Dacă dorim să cunoaștem valoarea unui suflet omenesc, trebuie să privim cu credință vie la cruce și să începem a cerceta care va fi în toată veșnicia știința și cântarea celor răscumparați. Valoarea timpului nostru și a talentelor noastre poate fi prețuită numai, după mărimea jertfei plătita pentru răscumpărarea noastră. O, ce lipsă de recunoștință arătăm noi față de Dumnezeu când îi răpim ceea ce este al Său, oprind de la El iubirea și slujirea noastră. Este oare prea mult a ne preda pe noi înșine Aceluia care a jertfit toate pentru noi? Putem alege noi oare prietenia lumii mai mult decât onoarea nemuririi pe care ne-o oferă Hristos -- „să șadă cu Mine pe tronul Meu, după cum și Eu am biruit și șed cu Tatăl Meu pe tronul Său? Apocalipsa 3, 21.

O lucrare progresivă

Sfințirea e o lucrare progresivă. Petru pune în fața noastră treptele ce trebuie urcate, zicând: „De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta, cu fapta cunoștința, cu cunoștința înfrânarea, cu înfrânarea răbdarea, cu răbdarea evlavie,

cu evlavie dragostea de frați, cu dragostea de frați iubirea de oameni. Căci dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos” 2 Petru 1, 5-8.

„De aceea, fraților căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci dacă faceți lucrul acesta nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrarea în împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” Idem 10-11.

Iată o cale pe care putem fi siguri că nu vom cădea niciodată. Aceia care aduc astfel la îndeplinire planul înaintării treptate în câștigarea virtuților creștine au asigurarea că Dumnezeu va binecuvânta planul sporirii, dându-le darurile Spiritului Său. Petru spunea acelor care au câștigat aceeași credință prețioasă: „Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos” Idem 2. Prin harul divin, toți pot să urce treptele luminoase de la pământ la cer și, în cele din urmă, să intre „cu cântări și bucurie eternă” (Isaia 35, 10), prin porți, în cetatea lui Dumnezeu.

Mântuitorul nostru cere tot ce este nostru, El cere de la noi tot ce are locul mai de frunte și mai Sfânt în cugetările noastre și simțămintele cele mai curate și mai călduroase. Dacă suntem într-adevăr părtași de fire dumnezeiască lauda Sa va fi neîncetat în inima și pe buzele noastre. Unica noastră siguranță este de a ne preda Lui cu tot ce avem și a crește neîncetat în har și în cunoștința adevărului.

Strigătul de biruință a lui Pavel

Apostolul Pavel a fost mult onorat de Dumnezeu, fiind răpit într-o viziune sfântă până la al treilea cer, unde a privit scene, a căror măreție nu i s-a îngăduit s-o spună și totuși aceasta nu l-a făcut să fie îngâmfat sau încrezut. El a înțeles însemnătatea vegherii stăruitoare și a tăgăduirii de sine și a spus lămurit: „Mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat” 1 Corinteni 9, 27.

Pavel a suferit de dragul adevărului; și totuși nu auzim nici o plângere ieșind de pe buzele lui. Cercetându-și trecutul vieții sale de trudă, de grijă și de sacrificiu, zice: „Eu socotesc că suferințele din timpul de față nu sunt vrednice a fi puse deopotrivă cu mărirea care se va descoperi pentru noi” Romani 8, 18. Strigătul de biruință din gura servului credincios al lui Dumnezeu a străbătut toate veacurile ajungând până în timpul nostru: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia?... Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă faptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Hristos Domnul nostru” Romani 8, 35-39.

Deși Pavel era întemnițat într-o închisoare romană -- departe de

lumina și aerul cerului, oprit de la lucrarea, sa activă pentru Evanghelie și așteptând în fiecare moment să fie dus la moarte -- totuși el nu s-a lăsat stăpânit de îndoială sau deznădejde. Din acea închisoare întunecată a venit mărturia sa, glas de muribund plin de credință sublimă și de curaj, care a inspirat inimile sfinților și ale martirilor din toate veacurile următoare. Cuvintele sale descriu bine urmările acelei sfințiri pe care ne-am străduit s-o arătăm în aceste pagini. „Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept. și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” 2 Timotei 4, 6-8.

Să umbli în lumină! Doar așa Tu vei gusta din dragostea divină, Pe care Duhul Sfânt o poate da Acelora ce-n suflet au lumină. Să umbli în lumină! Vei simți Atunci că bezna va pieri îndată, și-n schimb asupra ta va străluci Lumina cea adevărată. Să umbli în lumină!. Drumul tău Spinos va fi Atunci -- dar fără tină. De la Acel ce însuși e lumină Primi-vei de la Domnul harul Său.